

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρκαχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καὶδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ος.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 16 Αὐγούστου 1897

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 34

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 257)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ' ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ

Μόλις εἶχεν ἡχῆσῃ τὴν ὀγδόην ὥραν τὸ κωδωνοστάσιον τῆς Ἀγίας Μαργαρίτας—ἡ ἐκκλησία αὕτη εὐρίσκεται εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου,—ὅτε ἡ Λουκία, συνοδευομένη ὑπὸ μιᾶς ὑπηρετρίας, ἐξῆλθεν ἀπὸ μίαν τῶν πτωχοτέρων οἰκιῶν τοῦ προαστείου.

Εἶχε μεταβῇ ἐκ μέρους τῆς θείας τῆς, φέρουσα βοηθήματα εἰς τοὺς δυστυχεῖς, οἱ ὅποιοι κατόικουν ἐκεῖ.

Ἦτο συννεφώδης πρωΐα Ὀκτωβρίου. Μετ' ὀλίγον ἡ βροχὴ ἐξέσπασε τόσον ραγδαία καὶ ὀρμητικῇ, ὥστε οἱ δρόμοι μετεβλήθησαν εἰς ποταμούς, αἱ δὲ ὀμβρέλλαι ἦσαν πλέον ἀνεπαρκεῖς διὰ νὰ προφυλάξουν ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν ἐκεῖνον τοὺς πεζοὺς.

Ἡ Λουκία ἐζήτηε διὰ τοῦ βλέμματός καμμίαν θύραν, καμμίαν στέγην, ὑπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύνατο νὰ καταφύγῃ, ὅταν νέος τις, φέρων ζώνην τρίχρωμον, — σημεῖον ὅτι διετέλει εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν, — ἔσπευσε πρὸς αὐτήν, τῇ ἑταίρῃ τὴν χεῖρα διὰ νὰ περάσῃ τὸν αἰφνιδίως ἐξογκωθέντα ρύακα καὶ τὴν ὀδήγησεν εἰς ἓν ἐξύλινον παρὰπηγμα, μικρὸν ἐργαστήριον ἐπὶ τοῦ παρόντος κενόν, ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ ναμείνῃ, ἕως οὗ θὰ παρήρχετο ἡ καταιγίς.

Ἡ Λουκία ἔβαλεν ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως, ἰδοῦσα τὸν νέον. Ἦτο ὁ Πέτρος Πομπόνης. Πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος περίπου, ἡ νεάνις, ἡ θεία τῆς καὶ ὁ Ἐκτωρ, περιπατοῦντες ὁμοῦ, εἶχον συναντήσῃ τὸν Πέτρον. Ὁ Ἀκόλουθος, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ ὑποχρεωμένος πρὸς αὐτόν, διὰ τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν τῇ εἶχε προσφέρει, ἔσπευσε νὰ τον παρουσιάσῃ πρὸς τὰς δεσποινίδας Μοραντζῇ. Πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ θέσις τοῦ πρώην ἐχθροῦ τοῦ εἶχεν ἤδη μεταβληθῇ ἀπὸ θεακοικτωρῶ μηνῶν. Ὁ Πέτρος εἶχεν ἀφήσῃ τὴν θέσιν τοῦ ὡς κλειδοῦχου τῆς

Φόρσας καὶ εἶχε γίνῃ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Ἦτο ἡ κλίσιν τοῦ, καθὼς ἐλεγεν. Ἰσως ἡ ἐπιτυχία τοῦ τεχνάσματος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπινοήσῃ διὰ νὰ εὕρῃ τοὺς ἀδάμαντας τοῦ Ἐκτορος, συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ τὴν κλίσιν ταύτην. Ὅπως δὲ ποτε ἡ δεξιότης τοῦ καὶ ἡ εὐφυΐα τοῦ εἶχον ἐκτιμηθῇ ἀρκούντως ὑπὸ τῶν προϊσταμένων τοῦ, καὶ μάλιστα εἶχε προδιδασθῇ. Ἐκτὸς τούτου καὶ ὁ Ἐκτωρ εἶχεν εὐρὴν ἐν τῇ μεταξύ εὐκαιρίαν νὰ τον συστήσῃ εἰς τὸν Αὐτοκράτορα καὶ ἐξ εὐνοίας ὅλως ἐξαιρετικῆς, εἶχεν ἐπιτύχῃ διὰ τὸν φίλον τοῦ τὴν θέσιν ὑπαστυνόμου.

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχοντο ὑπὸ στέγην καὶ οἱ τρεῖς, μία ἄμαξα διέσχίζεν ἀπὸ ρυτῆρος τὸ προάστειον τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου. Ὅταν ἐφθασεν ἀκριβῶς πρὸ τοῦ παραπήγματος, ὅπου εἶχον καταφύγῃ ἡ Λουκία, ὁ Πέτρος καὶ ἡ ὑπηρετρία, ὁ ἄνθρωπος ὁ καθήμενος ἐντὸς τῆς ἀμάξης, ἀνύψωσε τὸν ὑαλοπίνακα τῆς θυρίδος, ἀναμφιδόλως διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴν βροχὴν, καὶ συγχρόνως ἀφῆκεν ἔξω ἓν τεμάχιον χάρτου, ξεσχισμένον καὶ ζαρωμένον, τὸ ὁποῖον, ἀφ' οὗ περιεστράφη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἦλθε καὶ ἐσταμάτησε μέσα εἰς μίαν πτυχὴν τοῦ φορέματος τῆς Λουκίας.

— Τί ἐπαθεν ὁ κύριος Νομάρχης καὶ τρέχει ἔτσι γρήγορα; εἶπεν ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνέγνωσε.

— Μπα! ἦτο ὁ κύριος Νομάρχης; ἠρώτησεν ἡ Λουκία.

— Μάλιστα, ὁ κόμης Φροσσώ. Θὰ ἔμεινεν ἀόψῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ, ὅπως συνειθίζει κάποτε καὶ τώρα θὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν Νομαρχίαν. Ἀλλὰ διατὶ τὸ φοβερὸν αὐτὸ τρέξιμον; Τί ἄρά γε νὰ τον διάλῃ τόσον πολὺ; προσέθεσεν ἀνίσχυρος ὁ νεαρὸς ὑπαστυνόμος. Ἡ Λουκία ἀνεκίνησε τὴν ἐσθῆτά της, διὰ νὰ πείσῃ τὸ χάρτιον, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνῃ ἐκεῖ, ὅταν τυχαίως ὅλως ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα. Λέξεις τινὲς ἐκίνησαν τότε τὴν προσοχὴν τῆς—λέξεις πραγματικῶς πολὺ παράδοξοι. . .

«Ὁ στρατηγὸς δραπετεύει, ὑπερηδῶν τὸν τοῖχον τοῦ κήπου.» (Σ. 266, στ. γ').

Ἦτο δύσκολον νὰ ἐξαγάγῃ τις ἐννοίαν, διότι τὸ χαρτίον ἦτο ἐσχισμένον καθέτως πρὸς τὰς γραμμάς, οὕτως ὥστε ἐπαρουσίαζε τὴν παραδόξον αὐτὴν ὄψιν :

ἦτα Φροσώ, Νομάρχην τοῦ Σηκουάνα
οὐ ἂν εὕρισκεται.

Φρουραρχεῖον τῶν Παρισίων.

Πλατεία Βαυδύμης

29 Ὀκτωβρίου 1812.

Ὡρα 6 π. μ.

Κύριε Νομάρχα !

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ
ἱγγραφῶν τοῦ βουλευματος τῆς Γερουσίας.
σία, συνελθούσα ἐκτάκτως ἐπ' ἐνκαιρία
θλιβερῶν εἰδήσεων, τῶν ληφθεισῶν
κατὰ τὰς ὁποίας ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης
ὑπὸ τὰ τεῖχη τῆς Μόσχας

τοῦ παρόντος μηνὸς Ὀκτωβρίου,
ἀπόφασιν τῆς Γερουσίας, καὶ οὕτως
νὰ λάβετε τὰ ἀναγκαῖα μέτρα
μαρτυροῦν, εἰς τρόπον ὥστε
προσωρινῇ Κυβέρνῳ, ἡ ὁποία ἐγκα-
σορ οἶόν τε τάχιστα, διὰ τὴν
ημοκρατίαν.

ΔΕ

γὰρ τοῦ στρατοῦ
τῶν Παρισίων

— Πολὺ παράξενη ἐπιστολή ! εἶπεν
ἡ νεάνις διατρέξασα τὰς ἡμιτελεῖς ταύ-
τας γραμμάς. Καὶ τείνουσα τὸ χαρτίον
πρὸς τὸν Πέτρον :

— Εἰμπορεῖτε σεῖς νὰ καταλάβετε τί-
ποτε ; ἡρώτησε.

— «Κόμητα Φροσώ, Νομάρχην τοῦ
Σηκουάνα» εἶνε αὐτός, καθὼς σὰς εἶπα,
ποῦ ἐπέρασε πρὸ ὀλίγου ἀπ' ἐδῶ. Ἀπ' αὐ-
τὸν θὰ ἐπесе, χωρὶς ἄλλο, αὐτὸ τὸ
γράμμα... «τοῦ βουλευματος τῆς Γε-
ρουσίας — θλιβερῶν εἰδήσεων — ὑπὸ τὰ
τεῖχη τῆς Μόσχας — προσωρινῇ Κυβέρ-
νῳ — τοῦ στρατοῦ τῶν Παρισίων» ἂ !
χωρὶς ἄλλο καὶ τρέχει ἐδῶ !

Συνέστρεψε τὸ χαρτίον εἰς τὰς χεῖράς
του, ἀμήχανος καὶ οὐδὲν ἐννοῶν, ὅταν
ἡ Λουκία, ἡ ὁποία τὸ ἐκύτταζεν ἀκόμη,
παρετήρησε δύο λέξεις, γεγραμμένας
διὰ μολυβδίδος.

Ἐφρικίασε καὶ τὰς εἰδεῖε διὰ τοῦ δα-
κτύλου πρὸς τὸν Πέτρον.

Ἐκεῖνος ἀνέγνωσε :

— *Fuit imperator.* Εἶνε λατινικόν. Καὶ
τί θὰ 'πῇ αὐτό ; ὅτι ἔφυγεν ὁ Αὐτοκρά-
τωρ ;

— «Ὁχι, ἀπεκρίθη ἡ Λουκία διὰ φω-
νῆς τρεμούσης ἀπὸ τὴν συγκίνησιν· θὰ
'πῇ... θὰ 'πῇ : «Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέ-
θανε».

— Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέθανεν ! ἐπανε-
λάβεν ὁ Πέτρος· ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέ-
θανεν ! Ἀδύνατον !

— Καὶ ὅμως ἰδέτε, κύριε Πέτρε, ὑ-
πέλαβεν ἡ Λουκία σχεδὸν κλαίουσα· ἰ-
δέτε ! Ἡ ἐπιστολή κάμνει λόγον περὶ
θλιβερῶν εἰδήσεων. Κατόπι προσθέτει
«ὑπὸ τὰ τεῖχη τῆς Μόσχας». Ἐκεῖ
πρέπει νὰ ἐφανεύθῃ ὁ Αὐτοκράτωρ...

— «Ὁχι ! σὰς λέγω ὅτι δὲν εἶνε δυ-
νατόν. Ἀπέθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ ! καλὴ

τί λέτε !.. Κάτι τρέχει ἐδῶ, εἶνε κάποιον
παιγνίδι, κάποια σκευωρία... Ἐπειτα,
ἂν ἀπέθανεν ὁ Αὐτοκράτωρ, μήπως δὲν
ζῇ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης ;

— Βεβαίως, τὸ πούλαξί μας ! εἶ-
πεν ἡ Λουκία.

— Τότε λοιπὸν τί εἶνε αὐτὰ πού μας
ψάλλον γιὰ τὴν δημοκρατίαν των ; Ἀ,
πρέπει νὰ τα διευκρινίσω ἐγὼ ὅλ' αὐτά !

Καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ πο-
χαιρετῇ τὴν Λουκίαν, μεθ' ὅλην τὴν
πίπτουσαν ἐπὶ βρογχήν, ὁ Πέτρος ἐξῆλθε
καὶ με βῆμα ταχύ διηυθύνθη πρὸς τὴν
Νομαρχίαν.

Ἐπῆρχε τότε ἐν Παρισίοις, σχεδὸν
ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ἰδιωτικὸν Νοσοκο-
μεῖον, διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ
Δυμπούισσῶν. Μεταξὺ τῶν οἰκοτρόφων
του, ἦτο καὶ εἰς ἀρχαῖος στρατηγὸς τοῦ
στρατοῦ τοῦ Μορώ, ὀνομαζόμενος Μαλέ
καὶ θεωρούμενος ὡς δημοκρατικὸς ἐν
τῶν φανατικωτέρων. Πολλὰκις ἤδη ὁ
στρατηγὸς Μαλέ εἶχε σχεδιάσῃ συνω-
μοσίας κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος, αἱ ὁ-
ποῖαι πᾶσαι εἶχον ἀποτύχῃ. Ἀλλ' ἐ-
θεωρεῖτο μᾶλλον ὡς μονομανῆς ἢ ὡς
ἄνθρωπος κινδυνώδης καὶ φυλακισθεὶς
ἐν ἀρχῇ εἰς τὴν Φόρσαν, εἶχε λάβῃ πρὸ
τινος τὴν ἄδειαν νὰ ἐκτίσῃ τὸ ὑπόλοι-
πον τῆς ποινῆς του εἰς τὸ Νοσοκομεῖον
τοῦ ἱατροῦ Δυμπούισσῶν, ὅπου διετέλει
μὲν πάντοτε ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρη-
σιν, ἀλλ' ὅπωςδὴποτε ἐφυλάσσετο ὀλι-
γώτερον αὐστηρῶς, ἢ ὅτε εὕρισκετο ἐν
τῇ φυλακῇ.

Ἀπεφάσισε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς σχε-
τικῆς ταύτης ἐλευθερίας καὶ νὰ ποιεῖ-
ραθῇ ἀκόμη ἀπαξ νὰνατρέψῃ τὸ καθε-
στῶς. Ἡ στιγμή τῇ ἐφάνει λίαν κατάλ-
ληλος : ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπουσίαζε μα-
κράν· φῆμαι δυσμενεῖς περὶ τῆς ἐκστρα-
τείας ἤρχισαν νὰ διαδίδωνται, καὶ ἐνεκα
τῆς γενικῆς δυσφορίας καὶ ἀγανακτῆ-
σεως, ἠλπικεν ὅτι θὰ εὕρισκε πολλοὺς
συνεπάρχους διὰ νὰ φέρῃ εἰς αἶσιον πέρας
τὴν ἐπιχείρησιν.

Εἰς τὸ αὐτὸ Νοσοκομεῖον εὕρισκετο
καὶ κάποιος ἱερεὺς βασιλόφρων, ὀνομα-
ζόμενος Λαφόν. Ὁ στρατηγὸς τῷ ἐξε-
μυστηρεῦθῃ τοὺς σκοποὺς του, ἐζήτησε
τὴν βοήθειάν του, καὶ ὁ ἱερεὺς οὗτος
τὸν ἐβοήθησε νὰ πλαστογραφῇ τοὺς
διορισμοὺς καὶ τὰ διατάγματα, τὰ ὁποῖα
ἦσαν ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ
σχεδίου του. Εἶχεν ἀκόμη δύο συνεπάρ-
χους : ὁ εἰς ἦτο φοιτητὴς τῆς νομικῆς,
εἰς τὸν ὁποῖον ὠλέανεν ὁ κληρὸς τοῦ
ψευδο-ἀστυνομίου· ὁ ἄλλος ἦτο στρατιώ-
της τῆς πολιτοφυλακῆς, ὁ ὁποῖος ὤ-
φειλε νὰ παῖξῃ ρόλον ἀξιωματικοῦ διαγ-
γελέως. Ὁ τελευταῖος οὗτος εἶνε εἰς
παλαιὰς μας γνῶριμος : Ὁ Ματθαῖος
Πουλῶ, ὁ ὁποῖος, καταδικασθεὶς εἰς ἐνός
ἔτους φυλάκισιν, ὡς ἐνεχόμενος εἰς τὴν

κλοπὴν τῶν ἀδαμάντων τοῦ Ἐκτορος,
εἶχεν ἐλευθερωθῇ πρὸ τινων μηνῶν. Ὁ
στρατηγὸς Μαλέ τὸν εἶχε γνωρίσῃ εἰς
τὴν Φόρσαν. Χάρις εἰς τὸ ὑψηλὸν τοῦ
ἀνάστημα καὶ εἰς τὸ ἀρεϊμάνιον ὕψος,
τὸ ὁποῖον προσελάμβανεν ὅταν ἤθελε,
κατῴρθεσε νὰ καταταχθῇ ὡς πολιτο-
φύλαξ.

Τὴν 22 Ὀκτωβρίου, ὑπὸ ραγδαϊοτά-
την βρογχήν, ὁ στρατηγὸς δραπετεύει ἐκ
τοῦ Νοσοκομείου, ὑπερπηδῶν τὸν τοῖχον
τοῦ κήπου, καὶ μεταβαίνει εἰς τὴν οἰ-
κίαν ἐνὸς φίλου του, ὅπου ἡ Κυρία Μα-
λέ, κατὰ διαταγὴν του, τῷ εἶχε στείλῃ
τὴν στρατιωτικὴν του στολήν. Ἐκεῖ εὐ-
ρίσκει τοὺς δύο του συνεπάρχους, προει-
δοποιημένους ἐγκαίρως περὶ τοῦ σχε-
δίου του, καὶ φέροντας ἤδη τὴν στολήν
τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ὑ-
ποδυθῶν. Τρώγουν ἐν τῷ μεταξὺ καὶ
συσκέπονται οἱ τρεῖς περὶ τῶν τελευ-
ταίων λεπτομερειῶν τῆς ἐπιχειρήσεως.

Πρῶτον καὶ κύριον, ἔπρεπε νὰ ἐξα-
σφαλίσουν τὴν ὑποστήριξιν τοῦ στρατοῦ.
Ὁ στρατηγὸς, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ
ψευδο-διαγγελέως του, μετέβη εἰς τὸν
στρατῶνα τοῦ Ποπενκούρ, ὅπου εὕρι-
σκετο τὸ 10ον τάγμα, ὑπὸ τὸν συνταγ-
ματάρχην Σουλῆ.

— Βλέπω, εἶπεν ὁ στρατηγὸς Μαλέ
ὅταν εὕρεθῃ ἐνώπιον τοῦ ἀξιωματικοῦ
τούτου, ὅτι δὲν ἐμάθατε ἀκόμη τί συμ-
βαίνει. Ἐχω νὰ σας ἀναγγείλω μίαν
θλιβεράν εἰδήσιν : Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέ-
θανεν !

— Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέθανεν ! ἀνέ-
κραξεν ὁ συνταγματάρχης, χωρὶς νὰ ζη-
τήσῃ ἄλλας ἐξηγήσεις. «ὦ, Θεέ μου !
τί δυστύχημα !

Καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Καὶ τώρα τί πρέπει νὰ κάμω ; ἡ-
ρώτησε.

— Νὰ ὑπακούετε ! ἀπεκρίθη ὁ στρα-
τηγός. Ἡ κυβέρνῃς ἤλλαξεν. Ἴδου ἡ
διαταγή, δυνάμει τῆς ὁποίας ὀφείλετε
νὰ θέσετε τὸ 10ον τάγμα ὑπὸ τὰς δια-
ταγὰς μου. Θὰ λάβετε μόνον ἐν ἀπό-
σπασμα, μετὰ τοῦ ὁποίου θὰ μεταβῇτε
εἰς τὴν Νομαρχίαν, διότι πρόκειται μετ'
ὀλίγον νὰ συνέλθῃ ἐκεῖ ἡ προσωρινὴ
Κυβέρνῃς.

Χωρὶς ἄλλην λέξιν, ὁ γενναῖος συν-
ταγματάρχης ἐξεκίνησε διὰ τὴν Νομαρ-
χίαν, ἐν ᾧ ὁ στρατηγὸς Μαλέ, ἐπὶ κε-
φαλῇ τοῦ 10ου τάγματος, μετέβη κατ'
ἐυθεῖαν εἰς τὴν Φόρσαν, ὅπου ἐκρατοῦντο
ὁ στρατηγὸς Γκυδάλ καὶ ὁ στρατηγὸς
Λαχωρῆ, τοὺς ὁποίους ἐγνωρίζε καὶ ἡ-
θελε νὰ κάμῃ συνεπάρχους. Χάρις εἰς
τὰς ψευδεῖς διαταγὰς, τὰς ὁποίας εἶχεν
ἐτοιμάσῃ ἐκ τῶν προτέρων, τῷ ἀνοίγον-
ται αἱ πύλαι τῶν φυλακῶν, ἐλευθεροῦν-
ται οἱ δύο στρατηγοί, τοῖς ἀγγέλλεται
ὁ θάνατος τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τοῖς
δίδονται αἱ ἀναγκαῖαι ὁδηγαί. Ἐπρεπε

νὰ συλλάβουν κατ' ἀρχὰς τὸν Διευθυ-
ντὴν τῆς Ἀστυνομίας, κατόπι τὸν Νο-
μάρχην τοῦ Σηκουάνα, κατόπι τὸν Ὑ-
πουργὸν τῆς Ἀστυνομίας καὶ τέλος τὸν
Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν.
[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

10 Αὐγούστου.

ἸΑ μικρὰ δεσποινίς, γυνώριμός μου,
ἐπιστρέφει διατῆς
ὁδοῦ Σταδίου ἀπὸ
τὸν περίπατον τοῦ
Ζαππείου. Εἶνε
Κυριακὴ βράδυ...

Ἐξαίφνης πα-
ρατηρεῖ μακράν
μίαν στήλην κα-
πνοῦ ὑπερῶρου,
ἀναβάνουσαν πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀνα-
κράζει πρῶτη : — Πυρκαϊά !

— Ποῦ ; ἐρωτᾷ ὁ θεὸς τῆς, ὁ ὁποῖος
τὴν συνοδεύει.

— Νά... ἐκεῖ κάτω... δὲν βλέπετε ;

— Ἀ μὲν ! εἶνε ὁ φουγάρος τῆς μη-
χανῆς τοῦ ἡλεκτρικοῦ...

— Ὁχι ! ὄχι ! εἶνε πυρκαϊά ! Δὲν
βλέπετε τὴ λάμψιν ; Ὁ καπνὸς τοῦ φου-
γάρου δὲν βγαίνει ποτὲ τόσο κόκκινος...

Εἶνε πυρκαϊά ! Καὶ ποῦ νὰ εἶνε ἄρα γε ;

Καὶ ἐνῶ οἱ ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ δια-
κρίνουν καὶ νὰ μαντεύσουν, ἡ ζωνηρὰ
φαντασία τῆς δεσποινίδος ἐργάζεται με
μεγάλην ταχύτητα :

— Τὸ σπῆτι μας εἶνε ! ἀναφωνεῖ ἐν-
τρομος. Ἀχ ! ἄχ !

Καὶ συνάπτεται τὰς χεῖρας, καὶ ὠχρᾷ,
καὶ τρέμει... Εἰς μάτην οἱ ἄλλοι προσ-
παθοῦν νὰ τὴν πείσουν ὅτι ἡ πυρκαϊά—
τὴν ὁποίαν τώρα διακρίνουν καὶ αὐτοί,—
εἶνε εἰς ἄλλο μέρος, πολὺ μακράν τῆς
οἰκίας των. Ἡ δεσποινίς εἶνε εἰς ἄκρον
ἀνῆσυχος καὶ φοβισμένη... Μολοντοῦτο
ἐπισπεύδει τὸ βῆμα μετὰ τῶν ἄλλων, οἱ
ὁποῖοι προχωροῦν διὰ νὰ ἐξακριβώσουν
τί καίεται, εἰς ποῖαν ὁδόν, ποῖα οἰκία...

Ἐν τούτοις οἱ κώδωνες τῶν ναῶν ἡ-
χρῶν. Οἱ ἄνθρωποι σπεύδουν, τὰ παιδία
τρέχουν, ὡς ἀστραπαὶ διέρχονται ἐπιπ-
τοι ἀγγελιαφόροι καὶ μετὰ φοβεροῦ πα-
τάγου τὰ κάρρα, αἱ ἀντλῖαι καὶ τὰ βι-
νία τῶν πυροσβεστῶν. Ἡ ἀλαλάζουσα, ἡ
πολυθόρυβος αὐτὴ κίνησις, πραγματι-
κῶς ἐμποεῖ τρόμον.

— Ἀχ ! δὲν μπορῶ πειά !... λέγει
ἡ δεσποινίς· παρέλυσεν... ἐκόπησαν
τὰ γόνατά μου.

— Νά, νά ! λέγει ὁ θεὸς τῆς· ἡ πυρ-
καϊά εἶνε ἐδῶ κοντά... εἰς τὴν ὁδὸν

Αἰόλου... ἡσύχασε ! Δὲν ἔχει νὰ κά-
νῃ ἡ ὁδὸς Ἀθηνᾶς !

(Διότι εἰς τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς ἦτο ἡ
οἰκία των.)

Πράγματι· μετ' ὀλίγον ἡ ἀπορία διε-
λύθη, φωτισθεῖσα ἀπὸ τὴν τρομερὰν
λάμψιν τῆς πυρκαϊᾶς... Εἰς τὴν ὁδὸν
Αἰόλου ἐκαίετο ἡ μεγάλη οἰκία Μελά.
Τὸ πῦρ ἤρχισεν ἀπὸ ἐν Χαρτοπωλεῖον
τοῦ ἱσογείου καὶ ἀνῆρχετο βίαιον, ἀκα-
τάσχετον, φοβερόν, πρὸς τοὺς ἐπάνω ὀ-
ρόφους, ἀπειλοῦν τὴν οἰκίαν ὅλην, ὅλον
τὸ πανύψηλον καὶ πελώριον ἐκεῖνο τε-
τράγωνον μὲ τοὺς τέσσαρας πύργους
του, τὸ οἰκοδόμημα τὸ ὁμοιοῦν με συν-
οικίαν ὀλόκληρον.

Τὸ θέαμα ἦτο ἀπαίσιον. Τὸ πῦρ ἐμαί-
νετο ἀκαταγώνιστον. Ἡ ἀντλία ἦτο ἀ-
νίσχυρος πρὸ τῆς μανίας ἐκείνης. Τόσα
καταστήματα, τόσα οἰκήματα, τόσα γρα-
φεῖα, ὅλος ὁ κόσμος τοῦ πολυσυνθῆτου
κτιρίου, ἐκινδύνευον. Τὰ πάντα σοῦ ἔλε-
γαν : Ἐδῶ θὰ γίνῃ καταστροφή, ἐδῶ θὰ
καοῦν περιουσίαι ὀλόκληροι.

Καὶ ὅμως ! Ἡ δεσποινίς ἡσύχασεν,
ἡγχαριστήθη, ἐμεῖδισεν...

— Ἀ, τί καλὰ ! εἶπε. Δόξα σοι ὁ
Θεός !..

Τί εἶνε ὁ ἐγωῖσμός τοῦ ἀνθρώπου !
Ἐπώπτευσεν ὅτι καίεται τὸ σπῆτι τῆς,
εἶδεν ὅτι ἡ ὑποψία τῆς ἦτο ψευδής καὶ
τὴν πρώτην ἐκείνην στιγμήν εἰδεῖσε χα-
ράν. Ἀδιάφορον ἂν εὕρισκετο ἐνώπιον
θεάματος καταστροφῆς καὶ δυστυχίας !

Τί εἶνε ὁ ἐγωῖσμός τοῦ ἀνθρώπου !
Καὶ πόσον ταπεινός, πόσον γελοῖος φαί-
νεται, τί κακὴν ἐντύπωσιν ποῦ κάμνει ὁ
ἀνίκανος νὰ τον κρύψῃ τουλάχιστον, νὰ
τον κατασιγάσῃ !..

11 Αὐγούστου.

Ἐχω ἀκόμη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου
τὸ θέαμα τῆς χθιστῆς νυκτός.

Εἰς διάστημα ὀλίγων ὥρῶν ἀπετε-
φρώθη ὅλος ἐκεῖνος ὁ γήγας. Σχεδὸν
μόνον οἱ τέσσαρες τοῖχοι ἀπομένοντες, πε-
ριφράσσοντες μίαν κἀμινον πυρὸς παμ-
μεγίστην, ἀτελεύτητον. Αἱ φλόγες ἐξ-
ορμοῦν διὰ τῶν ἀνοιχτῶν παραθύρων,
ἀναδίδονται πελώρια ἀπὸ τὴν στέγην,
περιβάλλουν τοὺς πύργους. Μαῦρος ἦ
ἐρυθρῶς ὁ καπνὸς ὑψοῦται εἰς στήλας
γιγαντιαίας καὶ ἀπλώνεται καὶ περικα-
λύπτει τὸ πᾶν. Ἐκατομμύρια σπινθή-
ρων ἐξορμοῦν εἰς ὕψος καὶ πάλιν κατα-
πίπτουν. Νομίζεις ὅτι ὁ οὐρανὸς βρέχει
πῦρ. Οὐδέποτε εἶδες μεγαλοπρεπέστε-
ρον πυροτέχνημα !

Ἀλλ' ἂν καὶ ἀπείρως μεγαλοπρεπές,
πόσον ἄγριον συγχρόνως, πόσον σπαρα-
κτικὸν τὸ θέαμα ! Ἡ σκέψις τῆς συν-
τελουμένης καταστροφῆς δὲν σε ἀφίνει
διόλου νὰ το ἀπολαύσῃς.

Καὶ συλλογίζομαι τὸν Νέρωνα, τὸν
σκληρὸν ἐκεῖνον Αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος

διέταξε νὰ καύσουν τὴν Ρώμην, διὰ νὰ
πολαύσῃ τὸ θέαμα ἐκ τοῦ ἐξώστου τῶν
ἀνακτόρων του !.. Καὶ τοῦτο εἰς ἐπο-
χὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν οὔτε λόχοι πυ-
ροσβεστῶν ὑπῆρχον, οὔτε ἀτμήλατοι ἀν-
τλῖαι, οὔτε κἀν Πυρασφαλιστικαὶ Ἐται-
ρεῖαι... Μόνον εἰς παντοδύναμος παρά-
φρων ἦτο ἱκανὸς νὰ προετοιμάσῃ διὰ
τοὺς ὀφθαλμοὺς του τοιοῦτον θέαμα ! Καὶ
ὁ Νέρων ἦτο ἀπλούστατα παράφρων.

Ἀθημερόν.

Εὐτυχῶς ἡ πυρκαϊά, ἐκτὸς τῆς ὕλι-
κῆς ζημίας, δὲν εἶχε θύματα. Οἱ ἐνοί-
κοι ἐξῆλθον ἐγκαίρως ἐκ τῆς καιομένης
οἰκίας· κανεὶς δὲ ἐξ ὧν ἠγωνίσθησαν
νὰ τὴν σβύσουν ἢ νὰ τὴν κενώσουν δὲν
ἔπαθε τίποτε.

Μόνον μία γάτα ἐκινδύνευσε σπου-
δαίως. Ἐμαίνεται τὸ πῦρ, ὅτε αἰφνης ἐ-
φάνη εἰς τὸν πέμπτον ὄροφον, εἰς τὸ πα-
ράθυρον τοῦ πύργου, μιαουλίζουσα φρι-
κτά, ὡς ζητοῦσα βοήθειαν...

Κάτω τὸ πληθὸς συνεκινήθη. Ἐγί-
νοντο διάφορα σχέδια σωτηρίας καὶ ἡ-
κούοντο σχόλια ποικιλώτατα. Καὶ ἡ γά-
τα ἐμιαούλιζε, ἐθρήνει, μὴ γνωρίζουσα
τί νὰ κάμῃ, ποῦ νὰ ὑπάγῃ, πῶς νὰ σω-
θῇ. Παντοῦ φλόγες ! παντοῦ ! Νὰ πη-
δῇ κάτω ; Ἀδύνατον... Τὸ πῦρ κα-
τέλαβε τότε τὸ παράθυρον. Γλῶσσαι
φλογεραὶ ἐξώρμησαν... ἡ γάτα θὰ ἐ-
καίετο... τετέλεστο !

Ἀλλ' ὄχι ! Ὁ ὑπέρτατος κίνδυνος
τῇ ἐδῶσε θάρρος. Κι' ἡ γάτα πηδᾷ, ἀ-
φίνεται νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ φοβερόν ἐκεῖνο
ὕψος.

Καὶ ἔπεσε κάτω, ζαλισμένη, ἀλλὰ
ζωντανή. Τὴν βρέχουν... συνέρχεται...
Ἐσώθη !

Ἐγίνε τότε ἀγὼν μεταξὺ τοῦ πλή-
θους ποῖος νὰ τὴν πάρῃ. Πολλοὶ προσ-
έφεραν ὑπέρογκα ποσὰ διὰ νὰ τὴν ἀ-
γοράσουν, διὰ νὰ ἔχουν μίαν τόσο ἡρωϊκὴν
γάταν. Δὲν ἤξεύρω ὅμως τί ἀπέγινε...

12 Αὐγούστου.

Ἐτελείωσαν αἱ διακοπαὶ διὰ τὸν μι-
κροῦλὸν Τάσον καὶ ἐπρόκειτο σήμερον
νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Σχολεῖον.

Ἀλλ' ἐπὶ ἑνα μῆνα τώρα εἶχε συ-
νειθίσῃ τὸ σπῆτι καὶ ἐδυσκολεῖτο πολὺ
νὰλλάξῃ ζώην. Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ
εὕρῃ μίαν πρόφασιν.

— Μπαμπά, εἶπε· δὲν μπορῶ νὰ περ-
πατήσω. Τὸ παπούτσι μου ἔχει ἑνα καρ-
φί καὶ μου ἐπλήγωσε τὸ πόδι.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Ο ΓΑΙΔΑΡΟΣ

Μή μου θυμάσθε τὴν ψευτιά ἐκείνου τοῦ «κύρ-δνου» — ἐκείνου δὲ καὶ μόνου — ποῦ ἐκρυψε τὰ δυό του αὐτιά καὶ τὴ χονδρὴ του μούρη σὲ λιονταριοῦ τομάρι, νὰ γίνη ἀπὸ γαϊδοῦρι τρομαχτικό λιοντάρι; ἦταν μικρόμυαλος αὐτός... μ' ὅλο του τὸ κεφάλι μὴπως 'ς τὸν κόσμον δὲν μπορεῖ νὰ εὐρεθοῦνε καὶ μωροὶ... μὲ κεφαλὴ μεγάλην; Ὁ γαῖδαρός μας ὅμως εἶνε ἀπ' ὅλους ζηλευτός· γιατί εἶνε πεζοδρόμος, ποῦ μὲ σκυφτὴ τὴν κεφαλὴν μὲ φέρεει ὅπου πρέπει σὲ δρόμο πάντοτε ἀσφαλῆ, γιατί ἐμπρός του βλέπει. Στὸν κῆπο βρόδου καὶ πρωὶ τὸ μάγγανο γυρίζει χωρὶς νὰ παίρνῃ ἀναπνοή... καί, δίχως νὰ γογγύζῃ, μ' ὑπομονὴ γαϊδοῦριν ἢ γυρίζοντας πασπατατά, τὰ λάχανα καὶ τὰ φυτὰ.. μὲ κρύο νερὸ ποτίζει. Καὶ τοῦτο τὸ προτέρημα ὁ γαῖδαρός μας ἔχει, ποῦ τρέχει μὲ τὰ τέσσερα.. 'ς τὴ ράχη του ὅταν βρέχῃ!

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἀγαπῶ τὸ Λευκὸ Μανουσάκι, διότι θάλλει τὸν χειμῶνα, ὅτε τὰ ἄνθη εἶνε σπάνια. Ὁμοίως ἀγαπῶ καὶ τὸ νέφος, τὸ ὁποῖον βρέχει καὶ δροσιζει κατὰ τὴν ξηρασίαν τοῦ θέρους.

Μ' ἐξάφνισαν κάτι οὐρλιάσματα φρικτά: Γαῦ!... Γαῦ!... Γυρίζω καὶ τί νὰ ἰδῶ; Ἐνα παιδί, ποῦ διεσκέδαζε μιμούμενον τὴν φωνὴν τοῦ σκύλου. Ἐγέλασα καὶ εἶπα: «Μπα, Τρομάρα σου!

ΤΟ ΓΕΝΝΑΙΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ

Μεγάλῃ ἀναστάτῳσις εἰς τὸ χωρίον... Ὁ κύριος Ἀνδρόνικος, ὁ πλούσιος δὲ μαρχος τῆς χώρας, ὁ ὁποῖος ἔχει μίαν ὠραίαν ἐπαυλιν εἰς τὰ περίχωρα καὶ κατοικεῖ τὸ θέρος μὲ τὴν οἰκογένειάν του, — ὁ μεγάλος λοιπὸν καὶ πολυσέβαστος αὐτὸς κύριος διασχίζει ἐφιππος τὴν ἐξοχικὴν ὁδόν...

Εἶνε πρωῒα. Μέσα εἰς τὴν πρασινάδαν τοῦ δροσεροῦ χωρίου, λευκάζουν οἱ πτωχικοὶ ἀλλὰ καθάριοι οἰκίσκοι του, καὶ αἱ πρώται ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ρίπτουν χρυσὴν ἀνταύγειαν εἰς τὸ ὠραῖον αὐτὸ σύνολον.

Ἀντηχοῦν ρυθμικῶς τὰ πέταλα τοῦ υπερηφάνου ἵππου καὶ μαζὶ μὲ τὸν βιασικὸν ἱππέα τρέχουν τὰ παιδιά τοῦ χωρίου, ἀλαλάζοντα καὶ προπορευόμενα, διὰ νὰ τῷ δεῖξουν τὸν δρόμον.

Ἀλλὰ ποῖον δρόμον;

Τὸν δρόμον, τὸν ἄγοντα πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ μικροῦ Θάνου, τοῦ γενναίου παιδίου.

Ὁ Θάνος δὲν εἶνε ἀκόμη δωδεκαετής. Ἀλλ' εἶνε ὁ μεγαλύτερος μέσα εἰς ἑπτὰ ἄλλα παιδιά. Εὐρωστος καὶ ἀρκέτας ἀνεπτυγμένοι, εἰργάζετο ἀπὸ τώρα μετὰ τῶν ἄλλων γεωργῶν, βοηθῶν ὅσον ἡμποροῦσε τοὺς πτωχοὺς γονεῖς του, οἱ ὁποῖοι μὲ μεγάλην στενοχωρίαν κατῴρωναν νὰ τρέφουν τόσα πεινασμένα στοματάρια...

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ὁ Θάνος ἐπερνοῦσεν ἀπὸ ἕνα μεγάλο βάλτον μὲ πράσινα καὶ βαθεῖα νερά. Ἐκεῖ μέσα ὑπῆρχον διάφορα ὑδρόβια φυτὰ μὲ ὠραῖα κάτασπρα ἄνθη. Οἱ βάτραχοι ἐκόλουν καὶ αἱ νῆσσαι ἐκακάβιζαν λουόμεναι, ἐνῶ ἐντομα, χρυσαλλίδες μὲ πετρὰ πολυχρώμα ἐπεριτριγύριζαν τὰ ἄνθη. Ἀ, ἦτο εὐμορφος ὁ βάλτος...

Ἐνα ξανθὸ καὶ ἀγγελόμορφο παιδάκι, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι θὰ ἐκατοικοῦσεν ἐκεῖ πλησίον, πολὺ ζωηρὸν καὶ καλοφορεμένον, ἐσκυψεν ἀπὸ τὴν ὄχλην καὶ ἀπλῶσε τὰ χεράκια του διὰ νὰ κόψῃ ἐν ἄνθος, ἢ διὰ νὰ πιάσῃ μίαν πεταλούδαν, — ὁ Θάνος δὲν ἐνόησε καλὰ-καλὰ.

— Πρόσεχε! θὰ πέσης! τοῦ ἐφώναξε, καὶ ἔτρεξε διὰ νὰ τὸ ἐμποδίσῃ.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ πλησιάσῃ, ὅταν ὁ μικρὸς γλυστρεῖ καὶ... πᾶρ' τον μέσα!

— Ὡ! ἔκαμεν ὁ Θάνος.

Ἀλλὰ χωρὶς νὰ τα χάσῃ, χωρὶς νὰ διστάσῃ διόλου, πίπτει γενναίως μέσα εἰς τὸν βαθὺν βάλτον.

Ὁ Θεὸς ἐβοήθησε καὶ κατῴρθωσε νὰ ἐξέλθῃ πάλιν ὁ Θάνος, κρατῶν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ μικρὸν παιδίον, λιπόθυμον... Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς, μία ὑπὲρ τρία, ἢ ὅποια πρέπει νὰ ἐλ-

τοῦσε τὸν μικρὸν δραπετὴν, τρέχει, τὸν ἀρπάζει καὶ φεύγει διαμιάς, χωρὶς εἰς τὴν ταραχὴν τῆς νὰ συλλογισθῇ οὔτε καν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν γενναῖον σωτήρα!

Ὁ Θάνος ἐκατοικοῦσε μακρὰν, εἰς τὸ χωρίον, ὅπου ἐπέστρεψε πεζὸς καὶ βρεγμένος. Διὰ τοῦτο ἐκρουολόγησε καὶ ἔπασεν εἰς τὸ κρεβάτι μὲ βρογχίτιδα. Ἀλλὰ συμφορὰ καὶ στενοχωρία διὰ τὴν δυστυχὴ πτωχὴν οἰκογένειαν!...

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα τὴν πρωῒαν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Ἀνδρόνικος μετέβαινε αὐτοπροσώπως εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ Θάνου.

Τὸν εὗρεν εἰς τὸ πτωχικὸν κρεβατάκι του, ἰσχνόν, ἀδύνατον, μὲ πυρετὸν καὶ μὲ βήχα. Ἐπροσπάθησεν ὁμως νὰ σηκωθῇ τὸ δυστυχισμένον, ὅταν εἶδεν ἐξαίφνης εἰσερχόμενον τὸν πλούσιον καὶ πολυσέβαστον ἐκείνον κύριον. Εἰς τὸ σπίτι ἦτο μόνος. Οἱ γονεῖς του ἔλειπαν εἰς τὴν ἐργασίαν των—τί νὰ κάμουν οἱ πτωχοί;...

— Ἐσώσες τὸν υἱόν μου, τῷ εἶπεν ὁ κύριος Ἀνδρόνικος καὶ θάναταις φθῆς διὰ τὴν γενναίαν καὶ φιλόανθρωπον αὐτὴν πρᾶξίν σου.

— Ἀ! ἦτον παιδί σας, κύριε; Δέν το ἤξευρα! ἐψέλλισε τὸ ἄρρωστον παιδίον. Χαίρω πολὺ ποῦ ἔκαμα καλὸ σὲ ἕνα τόσο καλὸν αὐθέντην. Ἀλλὰ ὅσῳ γι' ἀνταμοιβή, μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶμαι ἄξιος, γιατί δὲν ἔκαμα τίποτα περισσότερο, ἀφ' ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμω...

Ἡ ἀφέλεια αὐτὴ καὶ ἡ μετριοφροσύνη συνεκίνησαν πολὺ τὸν εὐγνώμονα πατέρα. Φεύγων, ἄφησεν ἕνα πορτοφόλι μὲ χαρτονομίσματα κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι τοῦ Θάνου καὶ ὑπέσχθη νὰ τῷ σταλῇ τὸν ἱατρόν του, διὰ νὰ θεραπευθῇ τὸ ταχύτερον.

Τῷ ὄντι, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Θάνος, χάρις εἰς τὴν καλὴν του κρᾶσιν καὶ εἰς τὰς περιποιήσεις τοῦ ἱατροῦ, ἀνέκτησε τελείως τὴν υγίαν του. Ὁ κύριος Ἀνδρόνικος ἐφρόντισε διὰ τὸ μέλλον του, τὸν ἔστειλε δι' ἐξόδων του εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἀπὸ τότε ἡ τύχη ὀλοκλήρου τῆς οἰκογενείας μετεβλήθη.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΞΕΝΟΤΙΜΟΣ

ΤΑΞΙΣ ΚΑΙ ΑΤΑΞΙΑ

Ὁποῖος μὲ νοῦν καὶ τάξι ἀρχίζει, κ' ἐπιμέλεια, θὰ κάμῃ κάθε πράξι, καθ' ἔργον 'ς τὴν ἐντέλεια. Ὁποῖος 'ς τὸ βρόντο πιάνει καὶ προχωρεῖ μ' ἀμέλεια, μοιᾷ δουλειὰ θὰ κάμῃ χωρὶς καμιάν ὠφέλεια.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ο ΘΗΗΣΚΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Βασιλεὺς Ἀραψ, ἐξηντλημένος ἐκ τῶν ἐτῶν καὶ ἐκ τῆς ἀσθενείας, κατέκειτο πνέων τὰ λoίσθια.

Δὲν εἶχεν οὔτε καν τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ ζωὴ του θὰ παρετείνετο ἐπ' ὀλίγας εἰσέτι στιγμᾶς.

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν τελευταίαν, κατέφθασεν εἰς ἐκ τῶν στρατηγῶν του καὶ ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ ἐτοιμοθανάτου Βασιλέως.

— Μεγαλειότατε, τῷ εἶπε ὁ φρούριον, τὸ ὁποῖον ἐπολιορκοῦμεν ἐν ὀνόματί Σου, παρεδόθη. Ὁ στρατός, ὁ ὁποῖος τὸ ὑπερήσπισεν, εἶνε αἰχμάλωτος, καὶ ἡ πόλις εἶνε πλέον εἰς τὴν ἐξουσίαν Σου!

— Ἀλλοίμονον! εἶπε στενάχας ὁ θνήσκων Βασιλεὺς. Τώρα πλέον!... Τί πρὸς ἐμέ αὐτὰ ὅλα; Ὑπαγε νὰ δώσης τὴν εἰδήσιν εἰς τοὺς ἐχθρούς μου—δηλαδὴ εἰς τοὺς διαδόχους μου!

(Μίμησις τοῦ Bidpai) *—*

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΑΔΑΣ]

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 261)

«Ἡ Βέρθα, συναναστρεφόμενη καθήμερινῶς τὸν Φρίτς καὶ τὴν Μίνναν, ἐνόησεν ἐπὶ τέλους, ὅτι ὑπάρχει καὶ μία εὐτυχία εἰς τὸν κόσμον μεγαλύτερα ἀπὸ τὸ νὰ εἶνε κανεὶς χαϊδευμένος καὶ νὰ κάμῃ ὅτι τοῦ καπνίσῃ: τὸ νὰ φαίνεται χρήσιμος πρὸς ἐκείνους, τοὺς ὁποῖους ἀγαπᾷ. Εἰς τὸν πρῶτόν της μάλιστα ἐνθουσιασμόν, ἤθελε νὰ πτωχύνῃ ὁ πατέρας της, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ τὸν τρέφῃ αὐτὴ! Ἡθελε δὲ νὰ τὴν πᾶρωμεν εἰς τὸ Θέατρον τῆς Γίδας, διὰ νὰ παίξῃ μαζὶ μας. Ἡμεῖς ἐγελοῦσαμεν πολὺ μὲ αὐτὰς τὰς ἀνοησίας· ἀλλ' ὁ Φρίτς καὶ ἡ Μίννα, ἀπὸ εὐγένειαν, δέν της ἔλεγαν ὅτι δὲν ἦτο ἀρκετὰ καλὴ μουσικός, ὥστε νὰ ἡμπορῇ νὰ παίξῃ δημοσίᾳ.

«Ἐνα βράδυ, μετὰ τὴν παράστασιν, εἶχαμεν μίαν πολὺ εὐάρεστον ἐκπληξίν. Ὁ χονδρὸς ἐκείνος κύριος, τοῦ ὁποῖου εἶχαμεν εὐρὴν τὸ πορτοφόλι, ἦλθεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον καὶ μας ἀνήγγειλεν ὅτι ἐν ἀπὸ τὰ τρία μας γραμματία τοῦ Λαχείου τῆς Φραγκοῦρης ἐκέρδισε τὸν πρῶτον ἀριμὸν, δηλαδὴ διακόσιες χιλιάδες φράγκα. Δὲν ἦτο βέβαια ὅλη ἡ περιουσία, τὴν ὁποίαν ὁ κακὸς ἐκείνος τραπεζίτης εἶχε πάρῃ μαζὶ του· ἀλλὰ τὸ ποσὸν ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ ζήσῃ ἡ οἰκογένεια μὲ ἄνεσιν, χωρὶς τὰ παιδιά νὰ εἶνε ὑποχρεωμένα νὰ ἐργάζωνται. Ἡ μάμμη ἔκλαυσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν της καὶ

μ' ἐφίλησεν, ὅπως ἐφίλοῦσε καὶ τὰ ἐγγόνια της. Ὡ, ἦμουν πολὺ ὑπερήφανη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μου αὐτὴν.

«Ὁ χειμὼν ἐπέφασεν· ἡ Βέρθα ἡμποροῦσε τώρα νὰ περιπατῇ. Τίποτε δέν μας ἐκρατοῦσε πλέον εἰς τὴν Βιέννην. Τὸ Θέατρον τῆς Γίδας ἔκλεισε πρὸς μεγάλην λύπην τῶν παιδιῶν, ποῦ ἤρχοντο καὶ μας ἐχειροκρότουσαν κάθε ἀπόγευμα. Ἀλλὰ ἡ κυρία Μύλλερ ἠθέλησε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀνάμνησιν του: ἐξωγράψισε λοιπὸν τὴν εἰκόνα μου ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Ξενοδοχείου της, τὸ ὁποῖον ἔκτοτε ὠνόμασε: «Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀργυρᾶς Αἰγὸς» ἢ γερμανικᾶ: Τ σ ὁ ρ ζ ἱ λ μ π ε ρ ν ε ν Τ σ ἦ γ ε.

«Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἰπῶ ὅτι τὴν ἀντήμειψαν μὲ τὸ παραπάνω δι' ὅσα ἔκαμεν εἰς τοὺς παλαιούς της κυρίους ὅταν ἔγιναν πτωχοὶ καὶ ἔλαβαν τὴν ἀνάγκην της.

«Ἠλθομεν εἰς τὸ Βάδεν, ὅπου ἐπεράσαμεν τὸ καλοκαίρι εἰς μίαν μικρὰν ἐπαυλιν, πλησίον τοῦ ἀγροτικοῦ οἰκίσκου τῆς κυρίας Μίλχ. Ἐπανεῦρον τὴν καλὴν μου μητέρα, ὠραίαν πάντοτε, ἂν καὶ εἶχε γηράσῃ ὀλίγον· τὸ ἀδελφάκι μου ἀρκετὰ μεγάλον τώρα, μὲ κέρατα μεγαλοπρεπέστατα, καὶ τρεῖς ἀκόμη ἀδελφούλες, ποῦ εἶχαν γεννηθῇ ὅταν ἐγὼ ἔλειπα. Φαντάζεσαι τὴν χαρὰν μου! φαντάζεσαι μὲ τί ἐνδιαφέρον ἤκουσαν ὅλοι ἐδῶ τὴν διήγησιν τῶν περιπετειῶν μου.

«Ἡ κυρία Μίλχ ἦτο χήρα· ὁ ἀνδρας της, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ κάμῃ λαθρεμπορίον, ἔπεσεν εἰς ἕνα κρημνόν, καθὼς ἐπερνοῦσε τὴν νύκτα κατὰ βουνά, καὶ ἐφονεύθη. Ὁ Ἰωσήφ ἦτο ἀκόμη βασικός· ἡ Καρλόττα καὶ ἡ Μαργαρίτα εἶχαν θέσεις πολὺ καλὰς· ὁ μπεμπῆς εἶχε μεγαλῶσῃ καὶ ἦτο ἕνα χαριτωμένο παιδάκι.

«Τί ὠραῖον καλοκαίρι ποῦ ἐπεράσαμεν ὅλοι μαζί! Ἀλλὰ ἦλθε πάλιν ὁ χειμὼν. Ἡ Μίννα ὑπῆγεν εἰς ἐν σχολεῖον ἐσωτερικῇ, διὰ νὰ ποτελειώσῃ τὰς

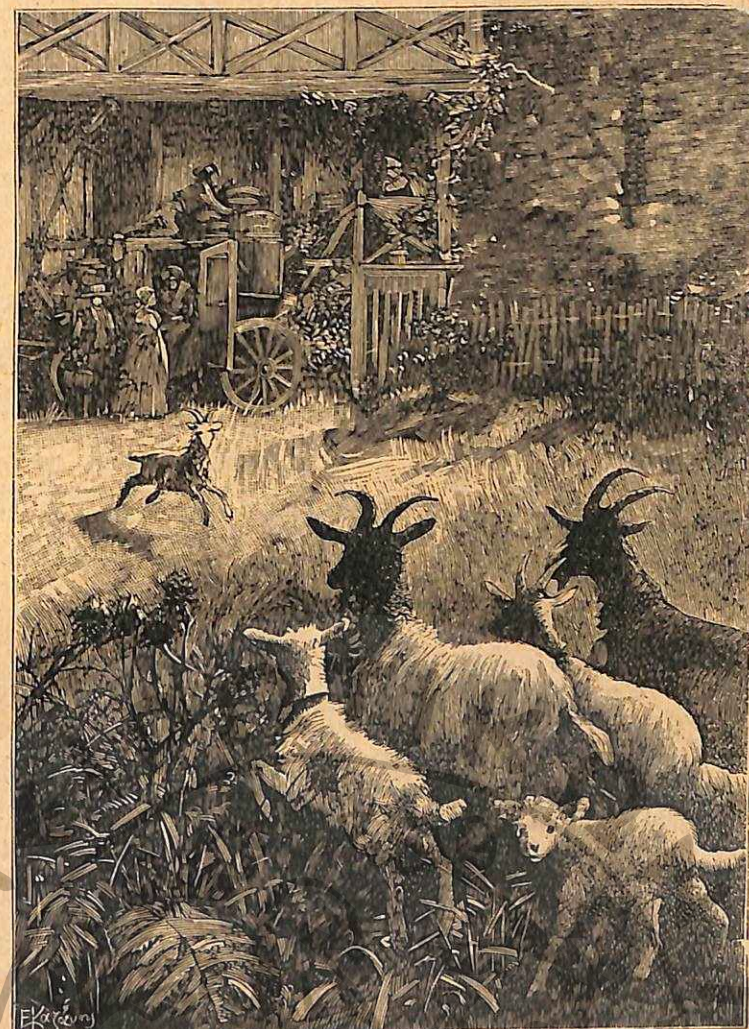
σπουδὰς της. Ὁ Φρίτς εἰσῆλθεν εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον, διὰ νὰ γίνῃ μηχανικός. Ἡ μάμμη ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Βιέννην καὶ μας ἐπῆρε μαζὶ της, τὸν Πιστὸν καὶ ἐμέ...»

*

*

«Φθάνει πειά, κύριε Ἐρρίκε! ἀρκετὰ ἐκοιμηθήκατε! ἐφώναζεν ἡ κυρία Μίλχ, σείουσα τὰς χεῖρας τοῦ παιδίου.

— Πῶς; τί; ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρίκος ἀναπηδῶν καὶ κυττάζων γύρω του ἔ-

«Ἐπανεῦρον τὴν καλὴν μου μητέρα.» (Σελ. 269, στήλ. 6')

πληκτος. Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ Ἀσπρούλα; — Ἡ Ἀσπρούλα εἶνε εἰς τὸ λειβάδι ἀπὸ πολλὴν ὥραν. Αὐτὴ δὲν κοιμάται ὡς τὸ μεσημέρι!... Ἐλάτε λοιπὸν, σηκωθῆτε! Σὰς περιμένουν κάτω!»

Ἐπὶ τέλους ὁ Ἐρρίκος ἠναγκάσθη νὰ πεισθῇ. Εἶχεν ὀνειρευθῇ τὸ τέλος τῆς ἱστορίας τῆς Ἀσπρούλας, ὅπως εἶχεν ὀνειρευθῇ καὶ τὴν ἀρχήν.

Ἐσηκώθη καὶ ἐνεδύθη ἐσπευσμένως, διότι ἡ κυρία Μίλχ δέν ἠθέλε νὰ τῷ εἰπῇ ποῖος ἦτο κάτω καὶ εἰς ὅλας του τὰς ἐρωτήσεις ἀπῆντα «Θὰ ἰδῆτε!»

Κατῆλθε λοιπὸν τὴν κλίμακα, κουμβόων ἀκόμη τὸ φόρεμά του.

Ὅποια ἐκπληξίς! Ὁ κ. Λύδης καὶ

ή κ. Μύλλερ τὸν ἀνέμενον εἰς τὴν αἴθουσαν.

Μετὰ τὰς πρώτας διαχύσεις τῆς συναντήσεως, τὰ φιλήματα, τὰς ἐρωτήσεις, ὁ Ἑρρίκος διηγήθη τί τῷ συνέβη μετὰ τὴν Ἀσπρούλαν καὶ πῶς ἐνόμισεν ὅτι τὴν ἤκουσε νὰ ὁμιλῇ ὡς ἄνθρωπος καὶ νὰ τῷ διηγῆται τὴν ἱστορίαν της, — ἐνῶ δὲν ἦτο παρ' ἀπλοῦν ὄνειρον!

— Αὐτὸ δὲν εἶνε διόλου παράδοξον! εἶπεν ὁ κύριος Λύδης. Ἐσυλλογίζεσθαι τὴν Ἀσπρούλαν, ἐμάνθανες μύθους, ἀνεγίνωσκας ἱστορίας ζώων. Ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἀνακατεμένα εἰς τὸ κεφάλι σου, ἡ δὲ φαντασία, ἡ ὁποία ἄλλοτε μὲν εἶνε πολὺ τρελὴ καὶ ἄλλοτε πολὺ φρόνιμη, ἔλαβε τὴν καλωσύνην νὰ τα ξεκαθαρίσῃ ἐνῶ ἐκοιμάσθῃ, καὶ σου διηγῆθῃ μίαν ἱστορίαν μετ' ἀρχῇν, μέσῃν καὶ τέλος.

— Καὶ πολὺ διασκεδαστικὴν! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἰσως δὲ καὶ διδακτικὴν! — Βεβαίως, μπαμπάκα. Ἀπὸ τὴν περιγραφὴν τῆς Βέρθας, εἶδα πόσον ἀνυπόφορα εἶνε τὰ χαϊδευμένα παιδιὰ. Θὰ σε παρακαλέσω λοιπὸν, νὰ μου κάμῃς τὴν χάριν νὰ μὴ με χαϊδεύῃς πλέον!

— Ἀλήθεια; — Καὶ μάλιστα θέλω νὰ με ἀφίνης νὰ κάμω κάτι τι καὶ γιὰ σέ. Παραδείγματος χάριν, ξεύρω νὰ διαβάζω διδμου λοιπὸν νὰ σου διαβάζω τὴν ἐφημερίδα σου, διὰ νὰ μὴ κουράζωνται τὰ μάτια σου. Ἄμα μεγαλώσω λιγάκι, θέλω νὰ γίνω γραμματεὺς σου. Θὰ μου ὑπαγορεύῃς καὶ θὰ σου γράφω, ἢ θὰ σου ἀντιγράψω, ὅτι ἔγραψες. Ἡ μεγαλύτερα εὐτυχία εἶνε νὰ ἐργάζεται κανεὶς δι' ἐκείνους ποὺ ἀγαπᾷ, εἶπεν ἡ γίδα.

— Ἰδοὺ πραγματικῶς μία γίδα, ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ, εἶπεν ὁ κύριος Λύδης. Ἀφ' οὗ τελειώσω τὸ σύγγραμμά μου περὶ Γερμανίας, θὰ καθίσω νὰ γράψω τὴν ἱστορίαν της.

Ὁ Ἑρρίκος ἐνθουσιάσθη ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρότασιν, καὶ ἐπερίμενεν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ μεγάλα συγράμματα δὲν τελειοῦν πολὺ γρήγορα, ὁ Ἑρρίκος ἔχασε τὴν ὑπομονήν, ἤλθεν εἰς ἐμέ—ἡ ὁποία εἶμαι νονά του,—μοῦ διηγῆθῃ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀσπρούλας καὶ με παρεκάλεσε νὰ τὴν γράψω.

Κ' ἐγὼ τὴν ἔγραψα διὰ νὰ τὴν ἀναγνώσουν καὶ τὰ ἄλλα παιδιὰ καὶ νὰ ὠφελήθουν ἀπὸ αὐτὴν, ὅσον ὠφελήθη καὶ ὁ Ἑρρίκος.

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρθας Βαδιέ.
ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΣΠΡΟΥΛΑΣ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

(ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΝΟΣ ΦΙΛΟΥ ΜΑΣ)

Κ'... τῇ 12 Ἰουλίου 1897.

Ἀγαπητὴ μου Διάπλασι,

«Συμπληροῦνται σχεδὸν ἑπτὰ ἔτη ἀφ' οὗ σὲ ἀναγινώσκω, καὶ ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον παρακολουθῶ μετὰ προσοχῆς ὅλας σου τὰς βελτιώσεις. Πόσαι βελτιώσεις, πόσαι καινοτομίαι γίνονται κατ' ἔτος εἰς τὴν «Διάπλαιν»! Ἀλλὰ τὰ Μικρὰ Μυστικά ὑπερέβησαν ὅλας τὰς μέχρι τοῦδε γενομένας.

«Πόσον ὠραία, πόσον διασκεδαστικά, πόσον ὠφέλιμα καὶ θελητικά εἶνε! πόσον ὀφελούν τὸν νοῦν, πόσον... ἀλλ' ἔχουν τόσας χάριτας, τόσα θελήματα, ὥστε ὁ κάλαμός μου ἀδυνατεῖ νὰ τα περιγράψω.

«Ὅταν ἀνταλλάσῃς τις Μικρὰ Μυστικά μετὰ συνδρομητὰς σου καὶ μετὰ συνδρομητὰς σου ἀγνώστους, μετὰ τινα δὲ καιρὸν συναντηθῇ μετ' αὐτῶν κατὰ τύχην, ὅποιαν χαρὰν θὰ αἰσθανθῇ!..

«Τὴν χαρὰν αὐτὴν ἠσθάνθη προχθές, ὅταν συναντήθην μετὰ τινος συνδρομητῆς σου, μετὰ τῆς ὁποίας εἶχα ἀνταλλάξῃ Μικρὰ Μυστικά ὑπὸ ψευδώνυμον. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σοῦ τα διηγῶμαι ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

«Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἦλθαν ἀπὸ τὰς Ἀθηνῶν τρεῖς δεσποινίδες ἀδελφαί, αἱ ὁποῖαι ἐσπούδαζαν εἰς τὸν Ἀθῆναις Παρθεναγωγεῖον Χίλλ. Ἡ μικροτέρα ἐξ αὐτῶν εἶνε συνδρομητρία σου. Ἐπειδὴ ἐγνωρίζεμθα, μετέβην πρὸς τιναν ἡμερῶν νὰ τὰς ἐπισκεφθῶμεν, καὶ προχθές ἀνταπέδωκαν αὐταὶ τὴν ἐπισκεψίαν μας.

«Ἀφ' οὗ ὁμιλήσαμεν περὶ διαφορῶν πραγμάτων καὶ ἐπαίξαμεν μετὰ τὴν ἀδελφὴν μου ὠραία «Ἀνθοδέσμη» διάφορα τεμάχια, πιάον καὶ βιολεῖ, ἔτυχε νὰ περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖρας τῆς μικροτέρας ἐκ τῶν τριῶν δεσποινίδων ἡ *Πόλλα Μαζούρα* τῆς *Γκράν-Βία*, τὴν ὁποίαν εἶχα ἀντιγράψῃ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐπειδὴ δὲ δὲν τὴν εἶχε, τῆς ἐπέστεινα νὰ τὴν πάρῃ.

«— Εὐχαρίστως θὰ τὴν ἔπαιρνα, μοῦ εἶπεν ἡ ὁποία ἡ νῦν σου εἶνε πολὺ μικροσκοπικὴ καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ τὴν παίξω. — Πράγματι, εἶπα τότε ἐγὼ, ἔχω τὸ ἐλάττωμα νὰ κάμω ὅχι μόνον τὰς νῦν σου μικρὰς, ἀλλὰ καὶ τὰ γράμμά μου.

«— Ὅχι δά! τὰ γράμμά σου εἶνε ἀρκετὰ εὐανάγνωστα. ἔχω ἰδῆ ἀρκετὰ εἰς τὸ σχολεῖόν μας.

«— Ἀναμφιβόλως θὰ ἔχετε ἰδῆ, τῇ εἶπα, τὰ Μικρὰ Μυστικά καὶ τὰς σχετικὰς ἐπιστολὰς τὰς ὁποίας ἔχω στείλῃ εἰς τὴν *Φθινοπωρινὴν Βροχὴν* καὶ εἰς τὴν *Γαλιναίαν Θάλασσαν*.

«— Μάλιστα εἶδα καὶ αὐτάς· εἶδα καὶ πολλὰ ἄλλα...»

«Ἡ συνομιλία μας ἔγινε τότε ζωηρότερα.

«— Βεβαίως θὰ γνωρίζετε καὶ τὴν *Ἀγκυρὰν τῆς Εὐτυχίας*, τῇ εἶπα· καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μου δώσετε περὶ αὐτῆς πολλὰς, μὰ πολλὰς πληροφορίας... (Σημείωσε ὅτι, ἀπὸ τοῦ ἔλαβα τὰ Μ. Μυστικά τῆς *Ἀγκυρᾶς τῆς Εὐτυχίας* εἶχα ἐνόησιν ὅτι ἦτο ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος· ἀλλὰ δὲν ἤμουν ἐντελὴς βέβαιος).

«Μόλις ἐπρόφρα τὸ ψευδώνυμον, αἱ δύο ἀδελφαί τῆς ἤρχισαν νὰ γελῶν. Τότε πλεόν ἐνόησαμεν ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ *Ἀγκυρα τῆς Εὐτυχίας*, μετ' ὀλίγον δὲ μᾶς το ἐπεβεβαίωσε καὶ ἡ ἰδία.

«Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς πόσον ἐχάρην μετὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀποκαλύψεως! Ἡ *Ἀγκυρα τῆς Εὐτυχίας*, αἱ δύο ἀδελφαί τῆς, ἡ *Ὁραία Ἀνθοδέσμη* καὶ ὁ ὑποφαινόμενος, δὲν ἐκάμναμεν ἄλλο ἐπὶ πολλὴν ὥραν, παρὰ νὰ ὁμιλοῦμεν διὰ τὴν ἀγαπητὴν μας *Διάπλαιν*. Ἀπερίγραπτος εἶνε ὁ ἐνθουσιασμός μετὰ τὸν ὁποῖον ὁμιλεῖ ἡ *Ἀγκυρα τῆς Εὐτυχίας* περὶ τῶν φυλαδίων σου, τῶν Μ. Μυστικῶν, τῶν Διαγωνισμῶν καὶ περὶ τῶν ἐν Ἀθῆναις συνδρομητῶν

σου. Μᾶς διηγείτο πῶς διεσκέδαζε μετὰ τὰς συνδρομητὰς σου, μᾶς ἔλεγεν ὅτι ἐγνωρίσε πολλοὺς συνδρομητὰς σου, κτλ.

«Ἀλήθεια· τί εὐτυχίαν ποὺ εἶνε οἱ ἐν Ἀθῆναις συνδρομηταί σου! πόσον δὲ ἡμεῖς οἱ ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ εἰμεθα ὑποδεέστεροί των ὑπὸ ἐποψίν ἀδελφοποιήσεως καὶ ἐπικοινωνίας. Ἀλλοίμονον, ἂν ἐλείπαν καὶ τὰ Μ. Μυστικά!

«Μετὰ ταῦτα εἶδεκα εἰς τὴν *Ἀγκυραν τῆς Εὐτυχίας* ὅλα τὰ τετράδια, τὰ ὁποῖα ἔχω λάβῃ ἕως τώρα, μοῦ εἶπε δὲ ὅτι καὶ ἐκεῖνὸν θά μου δειλῇ τὰ ἰδικά της, ὅταν ὑπάγω εἰς τὸ σπίτι της.

«Τὰς συνωδεύσαμεν, ὅταν ἀνεχώρησαν, καὶ καθ' ὁδὸν μέχρι τῆς οἰκίας των, μᾶς ὠμίονον περὶ τῶν ἐν Ἀθῆναις, περὶ τοῦ *Οἰδίποδος Τυραννοῦ*, τῆς *Εὐτυχῆς Θρηπῆς*, τῆς *Ναυτοπούλας*, τοῦ *Παχέος Τσίρου*, τῆς *Καρδερίνας* κτλ. Τοιοῦτοτρόπως ἔλθον ἡ ὠραία αὐτὴ συνάντησις ἡ μᾶλλον ἀναγνώρισις, καὶ ἀπεχωρίσθημεν.

«Ἐπέστρεψα μετὰ τῶν οἰκείων μου, ἔχων τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις. ἔχω λοιπὸν ἄδικον, *Διάπλαιν* μου, νὰ εἶμαι ἐνθουσιασμένος μετὰ τὰ Μικρὰ Μυστικά καὶ νὰ λέγω ὅτι ἡ καινοτομία σου αὕτη ὑπερέβη πάσας τὰς μέχρι τοῦδε.

Σὲ ἀσπάζομαι ἐγκαρδίως.

Ὁ ἀγαπῶν σε φίλος

ΑΡΧΙΝΑΥΑΡΧΟΣ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μαρίκα εἰσέρχεται ἀργὰ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀδελφοῦ της, ὁ ὁποῖος γράφει καὶ εἶνε πολὺ ἀφηρημένος.

— Ἦλθα νὰ σε καλυνυκτίσω, τῷ λέγει.

— Ὅψ! δὲν ἀδεύω τώρα! Ἐλα αὖριο τὸ πρωῒ.

Εστῆλη ὑπὸ τῆς Ρωμηοπούλας.

Ἡ μητέρα: — Γιὰ νὰ σᾶς πῶ, παιδιὰ. Ἐμοιράσατε καλὰ τὸ γλυκίσμα ποὺ σας ἔδωσα, ἢ μήπως ἐπῆρε ἄλλος περισσύτερον καὶ ἄλλος λιγώτερον;

Ὁ μικρὸς Μίμης (μετὰ παρὰπνον). Ὅχι, μαμά. Ὅλοι πῆραμε... λιγώτερον!

Εστῆλη ὑπὸ τῆς Ρωμηοπούλας.

Σκέψις τοῦ Ἀρχιζιζανίου, θαυμάζοντος τοὺς ἀστέρας:

«Φαντάσου κάθε ἀστέρι νὰ εἶνε κόσμος... Δὲν βαρύνει! ἐγὼ αὐτὰ δὲν τα πιστεύω. Ἀποδείξεις ἢ Γεωγραφία. Ἀπῆντησέ ποτε κανεὶς εἰς αὐτὴν, πῶςας ἡλείρουσ ἔχει ὁ Κρόνος ἢ ὁ Ἄρης;»

Εστῆλη ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Ἰου

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτῶν γραμματίσθημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς τυπώσεως τῆς νέας ταχυίας.

ΟΙ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομηταί τῆς «Διάπλαιν» τῶν Παιδῶν ἂν δὲν δύνανται νὰ στείλουν τὴν συνδρομὴν των ἀπευθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρώσωσιν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ τραπέζιτας κ. κ. Ἀδελφὸς Κάιτα, εὐγενὲς ἀποδεχθέντας, κατόπιν παρακλήσεώς μας, νὰ μας παρέχωσιν τὴν εὐκολίαν ταύτην, ἀντιπροσωπεύοντες τὴν «Διάπλαιν» καθ' ὅλην τὴν Ρουμανίαν.

Οἱ καθυστεροῦντες παλαιότερων ἐτῶν συνδρομᾶς, ἐξ οἰσθήποτε πῶλεως τῆς Ρουμανίας δύνανται νὰ στείλουν τὰ χρήματα ἐπίσης πρὸς τοὺς κ. κ. Ἀδελφὸς Κάιτα, παρ' αὐτοὺς δὲ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταί εἰς τὴν «Διάπλαιν» τῶν Παιδῶν.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ἱατρικὸν τοῦ φίλου μου Δδ-λὰ-σὸλ-μὶ κατὰ τοῦ λόγγα, ἐξήγειρε θύλλαν... παρ-νισμάτων καὶ παραπόνων. Ἡ *Ναυτοπούλα* μοῦ γράφει: «Κατ' αὐτὰς μ' ἐπίασε φοβερὸς λόγγος· καὶ ἔθεσα εἰς ἐνέργειαν τὴν συνταγὴν τοῦ Δδ-λὰ-σὸλ-μὶ. Ἀλλὰ δυστυχῶς καπνὸς δὲν εὐρέθη, οὕτε ρήγανη. Ἐσκέφθην ὅτι ἡ μου-στάρδα θὰ ἔφερε τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα καὶ... ἀψοῦ! ἀψοῦ! ὅλο τὸ σπίτι εἰς τὸ πόδι.

— Ἀχ! Δδ-λὰ-σὸλ-μὶ! Δδ-λὰ-σὸλ-μὶ, τί μου ἔκαμες! — Τί ἐπαθες, ἐτρελλάθηκα, παιδί μου; — Ἀψοῦ! ἂ, Δδ-λὰ-σὸλ-μὶ... Τί φοβερὸν κακόν! Ἐγὼ τουλάχιστον προτιμῶ λόγγον ἑνὸς ἔτους ἀπὸ ἱατρικὸν τόσῳ δραστήριον. — Μετὰ τὸ αὐτὸ πνεῦμα μοῦ γράφει καὶ ἡ *Φερνύτχος Χρυσάλλης*, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ καὶ αὐτὴ τὸ ἱατρικὸν «ἀλλὰ ποῦ λόγγος!» Ἐπὶ τούτους μίαν ἡμέραν τὸν παθαίνει ὁ ἀδελφός της καὶ τὸν βάζει εἰς τὴν μύτην του... πιπέρι.

Τσοῦτιμο τότε, φωνές, κλάμματα, κακὸ, πῆρ-νισμα... «Καὶ ὁ μὲν λόγγος καὶ τὸ ἐπέραςε βεβαίως, ἀλλὰ δύναται ὁ κ. Δδ-λὰ-σὸλ-μὶ νὰ μας εἴπῃ καὶ κανὲν ἄλλο ἱατρικὸν διὰ νὰ παύῃ τὸν πῆρ-νισμα.»

Ὁραία, Ταχυδρόμος Περιστέρ! Ἀπὸ τὰ πολλὰ παιγνίδια καὶ ἀπὸ τὰς διασκεδάσεις δὲν εἶχες καιρὸν νὰ μου γράψῃς· καὶ τώρα ποῦ εἴσαι ἀσθενής καὶ ἡ μητέρα σου δὲν σε ἀφίνει νὰ ἐξέρχῃς, μ' ἐνθυμήθης καὶ μοῦ γράφῃς... Θέλεις τώρα νὰ σου θυμώσω; — Ὅχι! ὄχι! Ἀ-νας συνεργάτης μου, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ ἀντικρὺ σας, ἀκούει συχνὰ ἕνα τεχνικώτατον παίξιμον πιάον. Μήπως παίξῃς σὺ;

Ἐλαβὰ καὶ δευτέραν χαριεστάτην σου ἐπιστολήν, Ἀνθος τῶν Ἀλπεων. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ καὶ διὰ τὸ νέον ἐντελδαίς. Ἀ-λήθεια, τὸ φυλλάδιόν σου τὸ στέλλω πάντοτε εἰς τὰς Πάτρας.

Μὴ ἀμφιβάλῃς, Ὁραία Κέρκυρα, ὅτι καὶ ἡ *Νύμφη* τῆς Ἀθῶν καὶ ὁ *Ὀλύμπιος Ζεὺς* θὰ σου ἀνταποδώσουν τὰ τετράδια, τὰ ὁποῖα τοῖς ἐστάλησαν. Ἀλλ' ἔχε δάχτυλ ὑπομονῆς.

Εὔγε, Ἀνεμώνη, ὠραία μοῦ περιγράφεις τὴν λιτανείαν καὶ καλὰ τὰ λὲς διὰ τὸν Δεσπότην, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε τουλάχιστον ἱκανοποιημένος, ἀφ' οὗ ἠδυνῆται νὰ ἐορτάσῃ καὶ τὸ Ἰωβιλαῖον του. — Ἐννοεῖται ὅτι ἀφ' οὗ δὲν μανθάνῃς ζω-γραφικὴν, δὲν θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν!

Ἐαυτὴ Καντζιώτισσα, δεκτὸν τὸ ψευδώνυ-μόν σου. Ὑποθέτω ὅτι καὶ σὺ αὐτὸ θὰ ἐπεθύ-μεις περισσύτερον. Ἐ;

Τὸ *Κῆμα τῆς Σαλαμῆς*, ἀγαπητὴ *Θεά-πουσα*, εἶνε ἀγύρι 13—14 ἐτῶν καὶ μένει τώρα εἰς τὸν Πόρον μετὰ τὴν θείαν του καὶ μετὰ τὸν ἐξ-αδελφόν του. Τὸ ὄνομα τοῦ ὅμως δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ το εἰπῶ.

Ὡ, πῶς ἐτρεμάμεν ἡ ἀγαπητὴ μου Ὑποδαίς μετὰ τὴν γειτονικήν μας πυρκαϊάν! Καὶ ἐεύρετε διατί; Διότι ἅμα ὁ μπαμπὰς τῆς ὑπελθόντων ὅτι ἡ πυρκαϊὰ θὰ εἶνε εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου (τὴν ἔ-λειπαν μακρῶν, ἀπὸ τὴν οἰκίαν των), ἡ *Ἰ-ποδαίς* ἐροθίθη μῆπως καίεται «τὸ σπίτι, ὅπου κατοικεῖ ἡ Διάπλαιν». Πῶ, πῶ, τί ἐρική! — Μοῦ στέλλει δὲ ἡ Ὑποδαίς, κατόπιν τῆς ἐπι-στολῆς τοῦ *Σαλαμοῦ Κόσμου*, ἐν σχέδιον Κα-

πὰ εἰς τὸ ὑποκάμισο, καὶ ὅτι σοῦ πέφτει τὸ ἐνα. Ἐ, τότε φυσικὰ ὅλη ἡ εὐθύνη θὰ μείνῃ εἰς τὸ ἄλλο!

Ρωμηοπούλα, χαίρω πάρα πολὺ ποῦ ἀπερά-σιες νὰ γίνῃς τακτικὴ φίλη μας. Σοῦ ἐλλέγω τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖς καὶ σε ὑ-περευχαρίστω διὰ τὸ ἐσπάζωμαι.

Πρῶτος-πρῶτος ἐφέτος ὁ Ἀνδρεῖος Ἀρ-γοῦτης ἀνεγνώσε τὴν συνδρομὴν του διὰ τὸ 1898. Μὰ τί προθυμία! Δὲν ἀξίζει νὰ του πῇσῃ ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ *Λαχείου* μου; Ἀς κάμῃ μίαν ἀφορὰν πρὸς τὴν θεὰν Τύχην· ἀλλὰ μ' ἐξωγκωμένα γράμματα, διότι ἡ Τύχη ὡς τυ-φλή, ἀναγινώσκει διὰ τῆς ἀφῆς...

Κατενθουσιασμένον τὸ *Κῆμα τῆς Σαλαμῆς* μετὰ ὅσα ἔγραψεν ὁ κ. Φαίδων περὶ τοῦ Ἀν-δρε. Δυστυχῶς ὅμως οὐδεμία εἰδήσις μέχρι σή-μερον περὶ τοῦ τολμηροῦ ἀεροναύτου. Λέγουν ὅτι εὐρέθη μία περιστέρα μετὰ τὴν ἐξῆς ἐπιστο-λήν: «Διῆλθον τὴν 82αν μοῖραν. Ὁ καιρὸς εἶνε εὐνοϊκὸς καὶ προχωρῶ» ἀλλὰ δὲν ἤξευρα κατὰ πόσον εἶνε ἀληθές. — Νὰ σου ζήσῃ ἡ βαπτιστι-κία σου... γιδούλα, τὴν ὁποίαν ἀνόμεσας Ἀσ-προύλαν, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι φίλοι μου, κύ-ριοι ἢ νονοὶ γιδῶν...

Ὅχι, Ἀγρυπνε Φάρε, δὲν σ' ἐλησμόνησα διόλου· ἀπεναντίας ἀπορροῦσα πῶς δὲν μου ἔ-γραψες τόσον καιρὸν. Τώρα λοιπὸν ἐξήγῶ τί συμβαίνει: Ὅθ' ἐχάθῃ κάποια ἐπιστολή σου καὶ σὺ, ἀναμείνων εἰς μάτην ἀπάντησίν μου, ἀνέ-νέβαλλες δὲ μοῦ γράφεις μέχρι σήμερον.

Χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλὰ. *Χρυσωμένη Ἀνατολή*, καὶ σ' εὐχαριστῶ ποῦ θὰ ἐσπαθώ-σῃς ἀπρῶτον διότι τὸ θεωρεῖς καθήκον σου κα-δεύτερον διὰ τὴν πρὸς ἐμέ ἀγάπην σου.

Βεβαίως, *Καρποφόρε Ἀμπελος*, καὶ ἡ ἀ-δελφὴ σου δύναται νὰ μου στείλῃ ζωγραφίαν διὰ τὸν διαγωνισμόν. Λοιπὸν οἱ φίλοι μας Ἄνδρος καὶ Ἀνκουργος ταξιδεύουν εἰς Γαλλίαν, ὅπου θὰ μεί-νουν ἕνα μῆνα; Τί καλὰ!

Νεράϊδα τοῦ *Γιαλοῦ*, ἡμπορούσες νὰ μου γράψῃς ἀπ' εὐθείας, χωρὶς κανένα διαταγόν. Τί τάχα ἂν ἔχῃς πολὺν καιρὸν νὰ μου γράψῃς; Ἡ Ἀλδὼν τῆς Ἐρήμου εἶχε πολὺ περισσό-τερον, καὶ ὅμως νὰ, προχθὲς μοῦ ἔγραψε. — Ἐ-νας συνεργάτης μου, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ ἀντικρὺ σας, ἀκούει συχνὰ ἕνα τεχνικώτατον παίξιμον πιάον. Μήπως παίξῃς σὺ;

Ἐλαβὰ καὶ δευτέραν χαριεστάτην σου ἐπι-στολήν, Ἀνθος τῶν Ἀλπεων. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ καὶ διὰ τὸ νέον ἐντελδαίς. Ἀ-λήθεια, τὸ φυλλάδιόν σου τὸ στέλλω πάντοτε εἰς τὰς Πάτρας.

Μὴ ἀμφιβάλῃς, Ὁραία Κέρκυρα, ὅτι καὶ ἡ *Νύμφη* τῆς Ἀθῶν καὶ ὁ *Ὀλύμπιος Ζεὺς* θὰ σου ἀνταποδώσουν τὰ τετράδια, τὰ ὁποῖα τοῖς ἐστάλησαν. Ἀλλ' ἔχε δάχτυλ ὑπομονῆς.

Εὔγε, Ἀνεμώνη, ὠραία μοῦ περιγράφεις τὴν λιτανείαν καὶ καλὰ τὰ λὲς διὰ τὸν Δεσπότην, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε τουλάχιστον ἱκανοποιημένος, ἀφ' οὗ ἠδυνῆται νὰ ἐορτάσῃ καὶ τὸ Ἰωβιλαῖον του. — Ἐννοεῖται ὅτι ἀφ' οὗ δὲν μανθάνῃς ζω-γραφικὴν, δὲν θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν!

Ἐαυτὴ Καντζιώτισσα, δεκτὸν τὸ ψευδώνυ-μόν σου. Ὑποθέτω ὅτι καὶ σὺ αὐτὸ θὰ ἐπεθύ-μεις περισσύτερον. Ἐ;

Τὸ *Κῆμα τῆς Σαλαμῆς*, ἀγαπητὴ *Θεά-πουσα*, εἶνε ἀγύρι 13—14 ἐτῶν καὶ μένει τώρα εἰς τὸν Πόρον μετὰ τὴν θείαν του καὶ μετὰ τὸν ἐξ-αδελφόν του. Τὸ ὄνομα τοῦ ὅμως δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ το εἰπῶ.

Ὡ, πῶς ἐτρεμάμεν ἡ ἀγαπητὴ μου

Δέαρ — ή **Μυλαίδη** με τὸν **Μυλόρδο**, **Λευκὴν Ἀχαΐαν**, Ἰριδα καὶ Ἀχαϊκὸν Δρομέα — ὁ **Γ.Κ. Βούλγαρης** με τὴν **Ἰωάνναν Ν. Μαρκέτη**, **Ἀρχιζιζάνιον**, **Φερέτυχον Χρυσάλλίδα**, **Κόντε Ραπαράκη** καὶ **Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα** — τὸ **Παλλικάρει** τῆς **Δαλτίας** με τὸ **Ταπεινὸν Ἴορ**, **Κόντε Ραπαράκη**, **Δέαρ**, **Ὁραίαρ Δορκάδα**, **Αἰμυλίαν Εἰμαρμένην**, **Δάφνην**, **Ἀηδόνα** τῆς **Λέσβου**, **Λευκόπεπλον Νύμφην** τῶν **Δασῶν** καὶ **Ἑλληνικὴν Σημαίαν** — ἡ **Εὐαθὴ Καρτζιώτισσα** με τὴν **Ἑλληίδα Καλλιτέχνηδα** καὶ τὴν **Ἀγρωστον Τύχην** — ἡ **Γερραία Σουλιώτισσα** με τὸν **Χαλασμόν Κόσμον**, **Ἔται μάρτυς**, **Μικρὸν Κιτρίον Χιρ Χάν**, **Γλυκεῖαν Ἑλπίδα**, **Ἀνδρεῖον Σουλιώτην**, **Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ** καὶ **Κόντε Ραπαράκη** (ὁ **Ἰγνός** τῆς **Ἑλευθερίας** δέχεται με ὅλους) — τὸ **Ἰόνιον Πέλαγος** με τὸν **Κερκυραϊκὸν Μύρμηκα** καὶ **Δελφίνα** τοῦ **Ἰονίου** — ὁ **Μῶλος Πατὼν** με ὅλους τοὺς ἐν **Πάτραις** συνδρομητάς μου — τὸ **Ἀνθος τῶν Ἀλπεων** με τὸν **Μῶλον Πατῶν**, **Ἀχαϊκὸν Δρομέα**, **Ἑλληνικὴν Σημαίαν**, **Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα** καὶ **Χαλασμόν Κόσμον** — ἡ **Χρυσωμένη Ἀνατολή** με τὴν **Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα** — ὁ **Ριζοκίνδυνος Ἀργοναύτης** με τὸν **Ἀνδρεῖον Ἀργοναύτην**, **Ναυτοπούλαν**, **Γαλαξίαν**, **Κασσιόπειαν** καὶ **Λευκὴν Χιόνα** — ὁ **Ἀγρυπτος Φάρος** με τὸν **Τιτάνειον Κήπον**, **Φάρον Πατῶν**, **Φάρον Ἀλεξανδρείας** καὶ λοιποὺς Φάρους — **Ἐκτωρ** ὁ **Τρώς** με τὴν **Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα**, **Ἀγκυραν** τῆς **Εὐτυχίας**, **Χαλασμόν Κόσμον** καὶ **Διόδοτον** — ἡ **Βωώπις** με τὴν **Ἑλληνικὴν Σημαίαν**, **Εὐτέρπη** καὶ **Δέαρ**. — τέλος ὁ **Ἀνδρεῖος Ἀργοναύτης** δέχεται ἀνταλλαγὴν με πάντα, ὅστις θέλει τῷ στείλῃ τετράδιον, διότι θέλει νὰ κάμῃ ἐν **Λεύκωμ** ἐκ 50 τετραδίων, ἐξ ὧν θὰ βραβεύσῃ τὸ καλλίτερον διὰ βιβλίον ἐκ τοῦ **Γραφείου** μου, κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευομένου, ἀξίας 10 δραχμῶν, αἱ ὁποῖαι κατετέθησαν ἤδη εἰς τὸ **Γραφεῖόν** μου.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαί. — Ἡ **Ἀρθρομένη Ἀναγιά**, ἡ ὁποία διέρχεται τοὺς θερινούς μηνάς εἰς τὴν πατρίδα της, θὰ στείλῃ τετράδια **Μικρῶν Μυστικῶν** πρὸς ὅλους τοὺς προτείναντας, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν της. Καὶ ἄλλοι ἐπίσης μοῦ γράφουν ὅτι δέχονται ἀνταλλαγὰς, ἀλλ' ὅτι θὰ στείλουν ἀργότερα τὰ τετράδια, ποῖοι διὰ τοῦτο καὶ ποῖοι δι' ἑκείνου. (Νομίζω ὅμως ὅτι αἱ αἰτιολογίαι αὗται εἶναι περιτταί. Μόνον ὅταν χρεωστικῇ κανεὶς τετράδιον, ὀφείλει νὰ τοῦ στείλῃ ἀμέσως ἢ τοῦλάχιστον νὰ δικαιολογῇται ἂν τύχῃ νὰ βραβεύσῃ). — Ἡ **Ναυτοπούλα** πληροφορεῖ τὸν **Οἰδιπόδα Τύραννον**, ὅτι ἂν ὑπῆρξεν αὐτὸς ἡ αἰτία τῆς αἰφνιδίου ἀναχωρήσεώς της, θὰ εἶνε ὅμως καὶ ἡ αἰτία τῆς ταχείας ἐπιστροφῆς της, διότι πολὺ ἐπιθυμεῖ νὰ τον εὐχαριστήσῃ προφορικῶς διὰ τὰς φιλοφρονήσεις του. — Ἡ **Πυθία** ἐρωτᾷ τὸ **Κῶμα** τῆς **Σαλαμίτος**, πῶς περνᾷ εἰς τὸν **Πόρον**, ἂν πηγαίνῃ συχνὰ εἰς τὸ **Μοναστήριον** τῆς **Παναγίας** καὶ ἂν ἐνθυμῇται τί ὥρατα πού ἐπέρασεν μαζί. — Ἡ **Μαργαρίτα Στρατηγοπούλου** ἀσπάζεται τὴν **Ζακυνθίαν Φράουλαν** — ἡ **Σημαία** τῆς **Ἀγίας Λαύρας** ἐρωτᾷ τὸν **Ἀγεμοστρόβιλον** πῶς περνᾷ εἰς τὴν **Κέρκυραν** καὶ ἂν ξεπαθῇ. — Ὁ **Λευκὸς Κύκνος** παραπονεῖται ὅτι δὲν ἔλαβεν ἀκόμη τετράδιον παρὰ τοῦ **Θουκυδίδου** τοῦ **Ἰστορικοῦ**, ἐν ᾧ πρὸ πολλοῦ τῷ ἔστειλε. (Καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἔχουν παρὰ πᾶσα κατ' ἄλλων. Προσεχῶς θὰ δημοσιεύτῃ τὰ ψευδώνυμα τῶν ὀφειλόντων, διὰ νὰ ἴδωμεν ἂν ἐλήφθησαν τὰ τετράδια). — Ὁ **Τορπιλλητής** φρονεῖ ὅτι ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ μάθῃ τὸν ὄνομα τοῦ **Γλυκεῖα Ἑλπίδος** εἶνε νὰ ταχυγράψῃ Μ. Μυστικῇ, γράφοντας καὶ τὰ ὀνόματά των. Διὰ τοῦτο ἔκαμε τὴν πρότασιν. — Ἄν ἤξευρε, λέγει τὸ **Ταπεινὸν Ἴορ**, ὅτι ὁ καλὸς τοῦ τρόπος θὰ ἔκαμε τὸ **Ἀρχιζιζάνιον** νὰ σφάξῃ καὶ νὰ φάγῃ τὸ δυστυχὲς ὀνό-

νυμὸν τοῦ κοτόπουλου, θὰ ἐφέρετο ἐξ ἀρχῆς διὰ κακοῦ τρόπου. Τὸ ἴδιόν του **Ἀρχιζιζάνιον** (τὸ κοτόπουλον) εἶνε μικρόν καὶ δὲν τρώγεται ἀκόμη. Ἄμα μεγαλώσῃ ὅμως ὀλίγον θὰ το σφάξῃ χωρὶς νὰ το λυπηθῇ διόλου, διότι εἶνε πολὺ κακὸν καὶ τσιμπᾷ τὰ ἀδελφία του. — Ἡ **Ἀγκυρα** τῆς **Εὐτυχίας** ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ πού κατοικεῖ τὸ **Κῶμα** τοῦ **Δουράβεως**. — Ἡ **Ἀρθρομένη Ἀμυγδαλιά** εὐχαριστεῖ τὴν **Πρωτομαγιά** διὰ τὴν ὥραιαν κάρταν πού της ἔστειλε καὶ δέχεται νὰν ταλλάξουν Μ. Μυστικῇ ἀλλὰ χερί με χερί. — Ἡ **Χριστίνα Δεσύλλα** θὰ θεωρήσῃ ἑαυτὴν εὐτυχὴ θνητὴν, ἂν γνωρίσῃ φίλην καὶ συμμαθητρίαν, ἥτις ἐπὶ τόσον καιρὸν τῇ ἐκρύπτετο. Διὰ τοῦτο προτείνῃ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν πρὸς τὴν **Εὐτυχὴ Ὁρητὴν**, διὰ νὰ γράψῃ αὐτὴ μὲν τὸ ὄνομα της, ἐκείνη δὲ τὸ τὸ ψευδώνυμόν της. — Οἱ ἄπλοὶ ἀσπασμοὶ παραλείπονται ἐλλείψει χώρου. Ἄλλ' ὁ **Καρμαριὸς** τοῦ **Φαλήρου** ἀσπάζεται τὴν **Φίλεργον Χελιδόνα** καὶ τὸν **Ναβουχοδονόσορα** (πληρώσας καὶ 30 λεπτά, διὰ τὸ **Ταμειὸν** τῶν **Ἀπόρων**). Ἡ **Ταταργαία Κόρη** παραπονεῖται ὅτι ἡ ἐξοχὴ ἔκαμε τὸν **Ἀγεμοστρόβιλον** νὰ τὴν λησμονήσῃ τοῦλάχιστον μέχρι τοῦδε. — Ὁ **Μῶλος Πατῶν** πληροφορεῖ τὸν **Φ. Λάσκαρη** ὅτι τὰρχικά του εἶνε Μ. Δ. καὶ ὅτι γνωρίζονται. — Τὸ **Ἄνθος τῶν Ἀλπεων** ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ ὄνομα τῆς **Ἑλληνικῆς Σημαίας** εὐρίσκεται ἀπὸ τὴν **Ἀλληλογραφίαν** τῶν παλαιῶν φυλλαδίων μου (πῶς ;). — Ὁ **Ἐωσφόρος** ἐρωτᾷ τὸν **Κεραυνὸν** πῶς ἔχασε τὴν δύναμιν τοῦ **Κεραυνοβολεῖν**, ἀφ' οὗ κάθε συνδρομητῆς μου ἔχει τὴν ἐνέργειάν του ; π : χ : ἡ **Μέλλουσα Καλλιτέχνης** γράφει **καλλιτεχνικά**, τὸ **Ἀρχιζιζάνιον** ὅλῳ πειράζει τοὺς ἄλλους καὶ ἡ **Θουκυκίδα** τσοῦζει.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ **Διάπλασις** πρὸς τοὺς φίλους της : **Γεώργιον Β. Κώτταν**, **Ρωμύλον**, (μόνον εἰς τὸν **Διαγ.** τῶν **Λύσεων** εἶνε ἀπαραιτήτων νὰ σημειοῦται καὶ ἡ ἡλικία), **Ἀγριοπούλου** (τὸ ὅποσον περιμένει νὰ νοήσῃ τὸ σχολεῖον, διὰ νὰ ξεπαθῶσῃ). **Ἐθελοντὴν Στρατιωτὴν**, **Σαταῖαν**, **Ἀκτίνα Ἡλίου**, **Ἐκτορα τὸν Τρώα** (ὁ ὁποῖος, ἂν ἦτο ὑπουργὸς τῆς **Παιδείας** θὰ ἐπέβαλε τὸ «Θῦμα τοῦ Φθόνου» ὡς βιβλίον ἀναγνωστικὸν εἰς τὰ **Σχολεῖα**), **Κεραυνόν**, **Ἐωσφόρον** (περὶ τῶν καλῶν διαθέσεων τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἀμφέβαλα). **Ἀτταγίδα**, **Ἀγκυραν** τῆς **Φιλίας** (πολὺ καλά), **Ριζοκίνδυνον Ἀργοναύτην**, **Σουσσυράδαν**, **Μῶλον Πατῶν**, **Ἀπόμαχον Ρομφαλιώτην**, **Ὀρέστην Λενίτην**, **Ἐκτορα** καὶ **Κίμωνα Ριγὰλδην** (τοὺς διδύμους φίλους μου). **Μέλλουσαν** τοῦ **Ἰμνητοῦ** (ἔστειλε τὸ 31, ἀλλ' εἰς Ἀθήνας), **Μικρὸν Ἐθελοντὴν**, **Φασαρίαν** (ἀναμένω τὰς ἐντυπώσεις του), **Γαλαξίαν** (ἔστειλε λ. μὲν), **Κασσιόπειαν**, (ἔλαβα τοὺς χαιρετισμούς της ἐκ Σύρου. διὰ **Χίου** !), **Ἀετὸν** τῶν **Ὀρέων** (ἡ ἐπιστολὴ παρελήφθη ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλφου του), **Σεβὰν** (δεκτὸν) **Ψαροπούλαν**, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 **Αὐγούστου**, θάπαντῆσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Πωλοῦνται δι' ὅλον τὸν κόσμον
εἰς τὸ **Γραφεῖον** τῆς **«Διαπλάσεως»**.

Προμηθευθῆτε ὅλοι
διὰ τὰς ἀνταλλαγὰς σας.

ΤΙΜΩΝΤΑΙ

Ἐκαστον τετράδιον 15 λεπτά
Δέσμη 25 τετραδίων μετὰ ἐξωφύλλου καὶ πίνακος περιεχομένων 3 φρ.
Ἐξωφύλλον καὶ πίναξ 30 λεπτά

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 16 Σεπτεμβρ. ὁ. ἔ.

126 Δεξιόγραφος.

Εἰς ῥῆμα παραθέσταις δύο ἀντωνυμίας καὶ ὁ ἀναζήτησις ποιητῆς μετὰ πολλῆς εὐκλείας.
Εστὶν ὑπὸ τοῦ Ἐωσφόρου.

127. Δημῶδες Ἀνιγμά.

Μακρὺς λεπτὸς καλὸγερός
καὶ πλάνα τὸ κεφάλι.

Εστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀραπάκου

128. Ἑρώτησεις.

Ποία λέξις ἐμπεριέχει καὶ τὰ ἐπτά φωνήεντα ἅπαξ ἕκαστον ;

Εστὶν ὑπὸ τοῦ Γαληνιστοῦ **Θαλάσσης**

129. Πρόδλημα.

Μετὰ δύο ἔτη ἔχω τὸ τέταρτον τῆς ἡλικίας τοῦ πατρός μου ὁ ὁποῖος σήμερον εἶνε κατὰ 39 ἔτη μεγαλητέρος μου.

Ποία ἡ σημερινή μου ἡλικία καὶ ποία ἡ τοῦ πατρός μου ;

Εστὶν ὑπὸ τοῦ **Διελθόντος** τοῦ **Κυζαίου**

130-135. Κερκυραϊκὰ ὀνόματα νήων.

1. Ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρῳ μὴ ποιήσεις.
2. Ταῖς σῶρσιν γυναιξίν αὐτάρκης κόσμος ἐστὶν ἡ τοῦ ἀνδρός ἀρετή.
3. Ἡ ἀρετὴ καὶ ἂν ἀποθάνῃ τις δὲν χάνεται.
4. Ὁ Αἴας ἦρως ἦτο τῶν Ἑλλήνων καὶ ὄχι τῶν Τρώων.

Εστὶν ὑπὸ τοῦ **Φιλέλληρος** **Μικροσιάτου**

134-137. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀντικαταστάσει ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις :

πενία, Πάρις, οἶκος, χιών.

Εστὶν ὑπὸ τοῦ **Ἀλ. Σ. Οἰκονομίδου**

138-142. Φωνηεντόγραφος.

Τῇ βοήθειᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων σχηματίσων πέντε λέξεις τῇ προσλήψει ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, δις εἰς ἐκάστην λέξιν ἐπαναλαμβάνομένου. Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δύναται νὰ μεταβληθῇ, αἱ δὲ εὐρεθησόμεναι λέξεις θὰ σημαίνωσι : α'.) Νῆσον, β'.) Βασιλεῖα, γ'.) Θεόν, δ'.) Μάντιν, ε'.) Ζῶον.

1, Σ Π Ρ. 2, Δ Ρ Κ Σ. 3, Ν Ρ Κ Σ. 4, Σ Ψ Μ. 5, Σ Ν.

Εστὶν ὑπὸ τοῦ **Κουταλιανού**

143. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸν ὄνομα ὁρους τῆς Ἑλλάδος.

1, Ποταμὸς τῆς **Μικρᾶς Ἀσίας**, 2, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος, 3, Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ Κράτους.

Εστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀνθού τῆς **Ἀνατολῆς**

144. Φωνηεντόλιπον.

ν-κ-πς-κ-μ-χ-θ-τ-κ-λ-κ-ν-τ-ν.

Εστὶν ὑπὸ τοῦ **Ἰγολαῖδος**

145. Γρίφος

Οἱ—3—εἰ.

Εστὶν ὑπὸ τοῦ **Ὁραία** **Κερκύρας**

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 5^{ης} Ἰουλίου 1897.

331. Κάμηλος (Κ, Μῆλος). — 335. Πάρος, Λάρος. — 336. Λ. 337. ΤΑΡΙΣ
ΡΕΑ ΚΗΤΟΣ
ΙΟΩΜΗ ΟΙ ΝΟΣ
ΑΝΑΝΙΑΣ ΚΟΡΑΕ
ΣΟΥΣΑ

383—342. 1, Κέρκυρα. 2, Κύθηρα. 3, Πόρος. 4, Σάμος. 5, Χίος. — 243.—348. Γνωμένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς κυ, σχηματίζονται αἱ λέξεις : κύκνος, κύαμος, Κύπρος, ἄκυρος, κυανός, Σικυών. — 349. ΑΧΕΡΩΝ. (1, Οὐράνια. 2, λόχος. 3, Ἀρτεμῖς. 4, ἱερεῖς. 5, πρῶτα. 6, Τήνος). — 350. Ὁρέψε λυκο τὸ χειμῶνα νὰ σε φάγῃ τὸ καλοκαίρι. — 351. Παρὰ μικρῶν μὴ ζῆτε μεγάλα.